Enigma unui Asasin

Claudio Ruggeri

Enigma Unui Asasin

Claudio Ruggeri

Traducere Edwin Marian Badea

“Enigma Unui Asasin”
Autor Claudio Ruggeri
Copyright © 2015 Claudio Ruggeri, Cover Image: © Kevin Rosseel
Toate drepturile rezervate
Distribuit de Babelcube, Inc.
www.babelcube.com
Traducere Edwin Marian Badea
“Babelcube Books” şi “Babelcube” sunt mărci înregistrate ale Babelcube Inc.

Cuprins

Pagina de titlu
Pagina de copyright
Nota autorului | Această carte este doar ficţiune. | Orice referire la evenimente reale și / sau persoane reale, | care apare aici, se consideră pur accidentală.
Index

Nota autorului

Această carte este doar ficţiune.

Orice referire la evenimente reale și / sau persoane reale,

care apare aici, se consideră pur accidentală.

Index

Coasta Amalfi, 17 mai 2012
18 mai
Milano, aprilie 2010
Coasta Amalfi, 18 mai 2012
19 mai
20 mai
21 mai
23 mai
Roma, cimitirul Prima poartă, ora 23,00
24 mai
25 mai
26 mai
27 mai
28 mai , Comisariatul de Poliţie, ora 8,00
Coasta Amalfi, 2 iunie

Coasta Amalfi, 17 mai 2012

De-acum era seară, luminile lampioanelor iluminau străduţele lungi și neregulate care se intersectau de-a lungul fiecăreia dintre micile localităţi de pe coastă. Soarele, obişnuit să se ascundă în spatele muntelui la scurt timp după ora de prânz, pentru a nu reapărea înainte de dimineata următoare, reușește să dea după-amiezii zilei culori și nuanțe de greu de descris, atât sunt de deosebite.

A admira acel spectacol, sprijinit pe balustrada balconului său, era comisarul Germano, care venise cu câteva zile în urmă cu familia în apropierea de Cetara, pentru o scurta vacanţă. . Cumpăraseră, el împreună cu soția sa Arianna, acel apartament doar cu câteva luni mai devreme, atunci când, trecând printr-unul din multele sate din apropiere, observară inscripţia „de vânzare”, care le trezi curiozitatea. Apartamentul era la etajul al doilea al unui bloc construit, probabil, chiar înainte de război; fiind de renovat, a reușit să smulgă un preț bun și Germano, fără a spune nimănui, deja îşi imagina cum ar fi fost minunat să trăiască acolo, atunci când ar fi încetat să mai fie un polițist.

Pentru moment, trebuia să se mulțumească cu câteva weekend-uri speciale, weekend-uri cu vedere la mare, cum îi plăcea să le numească.

Zgomote de avertizare provenind din stomac îi amintiră de *paccheri* pe care, asezonaţi cu fructe de mare proaspete, alese personal în acea dimineață, risca să îi coacă prea mult.

Abia termină de pus masa cu ajutorul fiului său, Luca, când auzi deschizându-se ușa din față.

„M-am intors!”

„Era timpul Arianna, *paccheri* sunt gata în câteva minute, ai găsit ceea ce căutai?”

„Nu chiar, costumul de baie pe care îl văzusem ieri s-a dat deja , dar în schimb am găsit unul și mai frumos ...”

„Arată-mi-l!”

„Uite-l!”

Arianna îl scoase din punga de plastic și îl puse deasupra, ca să-l arate soțului ei, ca și cum l-ar fi îmbrăcat deja; lui Germano aproape îi veni să râdă, dar ca să nu atenueze entuziasmul soției sale, se prefăcu încântat.

Odată aşezaţi toţi la masă, cu excepția gemenelor scufundate într-un somn adânc în camera părinților, începu să sune un telefon; nu putea fi cel al comisarului, care nu-l ţinea aprins niciodată când era în vacanță, aşa că sunetul putea proveni doar din poşeta soției sale, care se afla pe undeva în camera de zi.

„Ar trebui să fie verişoara mea; a spus că mă va suna .”

„Dar grăbește-te, altfel *paccheri* se răcesc .”

„Termin într-un minut! ... Alo, da?”

După câteva momente Germano începu să mănânce; nemaiauzind-o vorbind pe soția sa, crezu că discuția telefonică se încheiase deja; Arianna, însă, după câteva minute se întoarse la bucătărie, cu telefonul în mână și ochii deschiși larg.

„E pentru tine, Vincent.”

Comisarul, oarecum neîncrezător, duse telefonul la ureche.

„Sunt Germano.”

„Bună ziua, Vincent, sunt Gianna.”

„Hei Gianna, de cât timp ... dar cum ...?”

„Da, scuză-mă, am de o mulțime de timp numărul lui Arianna... s-a întâmplat o nenorocire.”

„Ce nenorocire?”

„A murit tata acum două ore ...”

„Fir-ar să fie ...”

„L-am găsit printre vii, un atac de cord sau aşa ceva.”

„Eu acum nu sunt în Roma, sunt într-o scurtă vacanţă ... ce veste urâtă !”

„Nu l-am văzut la prânz, astfel, pe la ora ora patru după-amiaza, ne-am dus să-l căutăm; eu am mers în vie și l-am găsit acolo.”

„Am înțeles, încearcă să stai liniștită, chiar dacă este imposibil, știu.”

„Am vorbit deja cu colegul tău, comisarul, de Giri ... De Giari ...”

„Di Girolamo.”

„Da, acela era numele, a sosit şi ambulanţa, dar au putut doar să constate moartea, ce urât să-l văd acolo pe jos, Vincent.”

„Ce surpriză urâtă, cum mă întorc, trec pe la tine.”

„Contez pe tine, acum te las, te-am deranjat destul.”

„Dar ce deranj ... mai degrabă condoleanțe și ... pe curând.”

„Pe curând, Vincent!”

Când închise telefonul, comisarul se trezi cu privirea soției fixată asupra lui, iar Germano decise să o scoată din încurcătură.

„Ce tragedie!”

„Ce tragedie, Vincent?”

„Cum adică? Nu v-aţi spus nimic la telefon?”

„A spus că vrea să vorbească cu tine, că se întâmplase ceva urât, așa că eu nu...”

„A murit tatăl lui Gianna, l-a găsit în mijlocul viei, un atac de cord.”

„Fir-ar să fie ... înmormântarea când o fac?”

„Știi că am uitat să întreb ... dar a spus că a sunat şi la poliție, trebuie să fi vorbit cu Di Girolamo, o să-l întreb sau mai degrabă îl sun acum.”

Paccheri fură lăsaţi pe jumătate în farfurie de amândoi, și oricum lui Germano, acum, nu îi păsa prea mult, ajunse în camera de zi și de la telefonul de casă instalat cu câteva zile mai devreme, chemă la birou.

„Comisariatul de poliţie?”

„Sunt Germano.”

„Bună ziua, domnule comisar, sunt Venditti.”

„Bună, Marco, ce mai faci? Pot vorbi cu Di Girolamo?”

„Predau apelul imediat, vă salut.”

„Salut, pe curând!”

Inspectorul răspunse aproape imediat.

„Di Girolamo.”

„Sunt Germano.”

„Bună ziua, este totul în regulă, domnule comisar?”

„Da, numai că acum un moment m-a sunat Gianna Venturi, am aflat astfel că Franco a murit, tatăl, am uitat să întreb când este înmormântarea, mi-a spus că a vorbit cu tine, așa că mi-a venit în minte să...”

„Aţi făcut bine, numai că nu știm nici noi când o vor face, voi încerca să întreb și apoi vă voi spune.”

„Mulțumesc.”

„Pentru puţin, ne vedem curând.”

„N-ai aflat nimic?”

„Nu Arianna, din păcate, nu știu nimic nici la birou, se vor informa și ne vor spune.”

„Ce lovitură, vreau să spun ... să-ţi găseşti tatăl mort.”

„Trebuie să fi fost un șoc, vreau să-l sun pe Angelo, ca să-i spun să meargă acasă la Gianna, poate are nevoie de ceva...”

„Vincent, așteaptă cel puțin să facă înmormântarea, acum are nevoie, probabil, de altceva decât de polițiști în jurul casei.”

„Poate că ai dreptate, dar ...”, Germano nu avu timp să completeze propoziţia, că telefonul sună din nou.

„Alo!”

„Sunt Di Girolamo, domnule comisar.”

„Spune-mi tot.”

„Înmormântarea este poimâine dimineață, la ora zece, în biserică, care este la doi paşi de secția de poliție.”

„Ei bine, aş avea o curiozitate ...”

„Spuneţi!”

„De unde aţi știut că era mort Franco Venturi? Cumva cei de la ambulanță au găsit ceva neclar și v-au sunat?”

„De fapt, domnule comisar ... prietena dumneavoastră ne-a chemat direct pe noi, Venditti a trimis o ambulanţă, doamna întreba de dumneavoastră, și noi i-am spus că eraţi în vacanță...dar bănuiesc că nu s-a dat bătută...”

„Bănuieşti bine, ok, deocamdată îţi mulțumesc, voi face tot posibilul pentru a fi acolo.”

„Ok, la revedere atunci.”

Arianna, care între timp începuse să strângă masa, fu surprinsă să-şi vadă soțul în bucătărie cufundat în gânduri, nu avu timp să întrebe, că fu pe dată anticipată.

„Arianna, scuză-mă, să spunem, ipotetic, că acum cad la pământ lovit de o boală sau că, ducându-te în salon, mă găseşti mort, pe cine ai suna?”

„Ambulanţa.”

„Exact, nu poliția.”

„Ce vrei să spui?”

„Am vorbit acum cu Di Girolamo și ...”

„Cu cine? Cu cel care continuă să îţi vorbească cu dumneavoastră?”

„Da, el e, oricum ... a spus că Gianna a sunat poliție, iar apoi au trimis ei o ambulanţă.”

„De fapt, este un pic ciudat.”

„Poate e doar o senzaţie, dar vreau să-i spun totuşi lui Angelo să meargă în vizită.”

„Încercarea nu face nici un rău,Vincent.”

„Nu, de fapt, acum îl sun.”

„Alo!”

„Buna ziua Angelo, sunt Vincent.”

„Cum e timpul pe la tine? Aici e de rahat.”

„Aici, în schimb este perfect, Arianna a cumpărat, de asemenea, un costum nou pentru această ocazie, mâine este zi de scăldat la mare ah, ah ... te-am sunat pentru un lucru, bănuiesc că ai auzit de Venturi?”

„Desigur, de altfel, fiica lui nu a făcut altceva decât să întrebe de ...”

„Știu, știu, aș vrea să te duci acolo mâine dimineață, nimic special, aruncă doar o privire în jur, schimbă câteva cuvinte cu cei prezenţi și apoi pleacă, du şi o coroană de flori în numele nostru, aşa o să baţi mai puțin la ochi.”

„Am înțeles.”

„Când vii la birou, să-mi spui, bine?”

„Foarte bine, atunci ne auzim mâine, Vincent.”

„Salut, Angelo, mulțumesc!"

„Scuză-mă dacă îndrăznesc, Vincent ... dacă mica noastră vacanţă va trebui să se încheie mai devreme decât era prevăzut, este just să știu şi eu.”

„Arianna, te rog, mai avem cinci zile de concediu și nu am de gând să mă întorc la birou înainte de luni, poţi să fii sigură.

„Cunosc frazele tale de efect ...”

18 mai

„Ziua începu cu un mic dejun lung, pe care Germano prefera să-l ia pe terasă, chiar și atunci când consista din câţiva biscuiți, însoțiţi de o cafea rapidă.” Pentru comisar, a putea petrece primele momente ale zilei privind albastrul intens al mării era un privilegiu, ceva la care nu vrea să renunțe.

Doar ce trecuse zece când telefonul nou, abia instalat, începu să sune, Arianna nici nu încercă să răspundă, sigură că apelul era pentru soțul ei, aproape că nu-i dădu atenţie.

„Alo!”

„Vincent, sunt Angelo.”

„Ceva nou?”

„Nimic sigur, dar cred că e ceva în neregulă.”

„Explică-te!”

„Astăzi dimineață devreme, am făcut cum îmi spusesei, m-am dus la camera de veghe cu flori și am așteptat să apară cineva, în jurul orei opt și jumătate a venit Gianna, împreună cu întreaga familie și cu alte patru sau cinci alte persoane, poate prietenii lor.”

„Si atunci?”

„Știi că am avut senzaţia că vrea să-mi spună ceva? Până la urmă am vorbit doar despre fleacuri... nu vream să mă descopăr prea mult, așa că m-am întors la birou și am făcut un control.”

„În legătură cu cine?”

„În legătură cu corpul, tatăl Giannei.”

„Ce-ai găsit?”

„Ceva foarte interesant și curios, în același timp, Franco Venturi a fost interogat și i-a fost percheziționată societatea de pompe funebre pe care o avea cu doi ani în urmă de către inspectorul care a fost aici înaintea lui Di Girolamo, la cererea Poliției din Milano."

„Milano ...”

„Da, din ceea ce am fost în stare să descoper în aceste minute, se pare din cauza a ceva ce s-a întâmplat în timpul unei incinerări ... lucrurile îmi sunt neclare, așa că am vrut să te sun înainte de a aprofunda.”

„Ai facut bine.”

„Inspectorul șef din Milano, de la sediul poliției, care a condus acum doi ani interogatoriul se numește Angelucci, am, de asemenea, numărul,

dacă vrei.”

„Așteaptă să-l scriu, mai târziu astăzi vreau să-l deranjez.”

Și așa făcu.

„Poliția din Milano.”

„Bună ziua, sunt comisarul Germano, de la Roma, aş putea vorbi cu inspectorul șef Angelucci?”

„O secundă...”

Trebui să aștepte aproape cinci minute înainte ca agentul să îi vorbească din nou.

„Domnule comisar?”

„Spuneţi!”

„Este liber, acum vi-l dau la telefon.”

„Mulțumesc!”

Cand sună a treia oară, o voce răgușită răspunse fără ezitare.

„Angelucci.”

„Scuzaţi-mă, domnule inspector, sunt Germano, un comisar de poliție din Roma.”

„Spuneţi, domnule Germano!”

„Vă sun în legătură cu un anumit Franco Venturi, care a fost găsit ieri mort în părţile noastre, într-o vie lângă Frascati și...”

„Ucis?”

„Nu, atac de cord.”

„Venturi, Venturi... ar trebui să-mi amintească de ceva?”

„Angelo Parisi, un coleg de-al meu, mi-a spus că în urmă cu ani a fost interogat la cererea dumneavoastră, pentru o chestiune legată de o incinerare sau aşa ceva.”

„Îmi amintesc acum! Era cel de la agenția de pompe funebre.”

„Vă amintiți bine, de fapt, Venturi a fost proprietarul unei agenții de pompe funebre până anul trecut; deocamdată nu suspectăm nimic și nu există o anchetă oficială, să spunem că este doar curiozitate ... dar dacă aţi putea să-mi daţi câteva detalii în plus, v-aș fi recunoscător.”

„A fost o poveste absurdă ... va dura ceva ca să vi-o spun, domnule comisar, dacă aveți timp acum, altfel putem să ne auzim mai târziu, ce spune-ţi?”

„Uitaţi, nu vă faceți griji, eu sunt aproape de Amalfi in vacanţă; am tot timpul pe care il vreau.”

„Ei bine, atunci începem.”

Milano, aprilie 2010

„Bună ziua, Poliția”.

„Veniţi repede!”

„Calmaţi-vă, în primul rând spuneţi-mi ce s-a întâmplat.”

„Făceam pregătiri pentru o incinerare și...”

„Scuzaţi-mă ... dar unde sunteţi?”

„Sunt un angajat al cimitirului, sunt la crematoriu.”

„Am înțeles, continuaţi.”

„Nimic ... în această dimineață eu și colegii mei lucram ca de obicei, până acum cinci minute, când am găsit un pumnal.”

„Un pumnal?”

„Da, da, trebuia să incinerăm un om care a murit acum trei ani, am desigilat sicriul și îl mutam atunci când a căzut la pământ acest pumnal.”

„Nu atingeți nimic, spuneţi, de asemenea, colegilor dumneavoastră, maţi înțeles? Trimitem pe cineva, în zece minute ajungem.”

„Ok.”

Inspectorul Angelucci ajunse cu câteva minute întârziere peste cele zece promise, fiind foarte atent, înainte de a pleca, vru să se asigure că în mașină cu el era cel puțin un agent cu destulă experiență în colectarea probelor pentru a fi trimise la laboratorul criminalistic; de multe ori era esenţial ca detaliile importante, care, la prima vedere, ar putea părea nesemnificative, să nu fie distruse sau uitate de lucrători inexperţi.

Angelucci ceru să i se explice din nou ceea ce s-a întâmplat, angajatul cimitirului fu foarte precis în descrierea momentului în care cadavrul, trebuind să fie scos din carcasa interioară de zinc, pentru a fi apoi pus într-un alt sicriu cu un compartiment, din lemn, din interiorul costumului pe care-l purta, lăsă să alunece jos acel pumnal ciudat.

„Dar sunteţi sigur că a fost ascuns impreuna cu corpul?”

„Absolut, când am lăsat corpul pe o parte a ieșit, l-am văzut cu ochii mei.”

„Cineva l-a atins?”

„Nu, când am auzit zgomotul făcut de cuțit când a căzut la pământ ne-am oprit toţi.”

„Aţi făcut bine, am o altă întrebare, sicriul, cel original, cel dublu cu lemn și zinc, când a fost deschis? Sau, mai bine spus, desigilat?”

„Cu câteva momente mai în urmă, chiar înainte să scoatem afară corpul.”

„Am înţeles, e în regulă, pentru moment, dar dacă ar fi să vă vină în minte ceva, ştiţi unde să mă găsiţi.”

„Vă sunăm imediat.”

„Bine.”

Odată întors la birou inspectorul Angelucci împreună cu colegul Mascara, începură să formuleze unele ipoteze.

„Cu chestia aia trebuie cu siguranță să fi făcut ceva.”

„E probabil inspectore, veţi vedea că analizele de laborator vă vor da dreptate.”

„Mascara, tu cumva ştii ceva despre funeralii?”

„Nu, de ce?”

„Fiindcă ar trebui să aflăm care persoane se pot apropia de un mort înainte de a fi închis, îmi imaginez că punând rudele și lucrătorii trebuie să fie de cel puțin câteva zeci; să încercăm să excludem pe unii, cu toate că va fi o adevărată bătaie de cap.”

„Da, o problemă.”

Zece zile mai târziu, sosi cea mai importantă informaţie în legătură cu acel pumnal.

„Angelucci.”

„Sunt Bazzi de la laboratorul criminalistic.”

„Spuneţi, Bazzi!”

„V-am trimis rezultatele analizelor acelui pumnal, vream însă să vă anticipez ceva prin telefon.”

„Ascult.”

„Chiar dacă a fost spălat, au rămas oricum urme de sânge, sânge uman ca să fiu mai clar, ce erau acolo de ceva timp, o perioadă cuprinsă între doi şi patru ani aproximativ, în rest nu am găsit nimic, nici o amprentă.”

„Deci, nu a fost pus la cadavru în dimineața asta?”

„Pumnalul, inspectore, ar putea fi fost pus chiar şi în această dimineață, dar sângele care era pe el era acolo de mult timp, în plus, a fost conservat ca și cum n-ar fi stat expus mult timp la lumina sau aer ... vedeţi dumneavoastră Inspectore...”

„Dr. Bazzi, mi-aţi fost foarte util.”

„Datoria.”

Angelucci îşi dăduse seama repede că ceva era în neregulă, dar nu în acest sens; în urma unor controale, s-a descoperit că ADN-ul nu corespundea niciunuia din cele prezente în bazele de date ale băncii de date a Poliției; lucrurile, deci, erau două: acel pumnal putea să fi rănit doar pe cineva sau să fi ucis, dar în acest caz corpul acestei persoane nu fusese încă găsit.

De îndată ce Mascara reveni la secția de poliție i se ceru imediat să contacteze o agenție de pompe funebre și să convoace titularul, ca să-i explice lui Angelucci toate procedurile care sunt aplicate atunci când se organizează o înmormântare; în acest fel, inspectorul ar fi avut o imagine de ansamblu mai largă asupra tuturor persoanelor care intraseră în contact cu corpul și, prin urmare, pe care să le investigheze.

Persoana identificată se numea Terenzi, cunoscut de Mascara şi în domeniul pompelor funebre de peste treizeci de ani; prezentarea acestuia fusese stabilită la șase după-amiaza la secția de poliție, cu o oră mai înainte însă, inspectorul ar fi trebuit să aibă o discuție cu o altă persoană, Piero Virga, fiul celui decedat, de la care, cu câteva zile mai înainte, a ieşit acel pumnal care a împiedicat incinerarea.

Băiatul se prezentă la ora stabilită.

„Intraţi!”

„Bună seara, sunt Piero Virga, m-aţi...”

„Da, vă rog, luaţi loc, sunt inspectorul Angelucci, îmi pare bine.”

„Îmi pare bine şi mie, mă scuzați dar nu aveam nici o idee că se va întâmpla toată încurcătura asta, vream doar să ...”

„Nu vă faceți griji Virga, să o luăm de la început.”

„Vedeţi inspectore, tatăl meu a murit brusc în urmă cu trei ani, și, având o capelă privată în interiorul cimitirului, am decis să-l îngroapăm acolo, apoi a murit din păcate şi mama mea în ultima lună, așa că am vrut să-i incinerez pe amândoi, pentru ca apoi să-i pun împreună în aceeași nișă a capelei.”

„Scuzați-mă, domnule Virga, dar ... de ce nu aţi decis să-l incineraţi pe tatăl dumneavoastră imediat?”

„El ar fi vrut asta, numai că a murit deodată, fără a lăsa nimic în scris, apoi legile s-au schimbat, astăzi, de exemplu, este suficientă declarația unei rude, dar era altfel atunci.”

„Deci tatăl dumneavoastră a murit în 2007... aş putea şti numele agenției de pompe funebre care s-a ocupat de înmormântare, dacă vă mai

amintiţi?”

„Sigur, era Venturi Srl, în provincia Roma și ...".

„De ce i-aţi chemat pe ei? Atât de departe?”

„Pentru că părinții mei se aflau acolo când s-a întâmplat nenorocirea, tatăl meu se transferase pentru câteva luni în apropiere de Roma în căutarea unui teren de cultivat, pentru măslini, la o vârstă înaintată ar fi vrut să producă ulei de măsline în loc...”

„Domnule Virga, nu pot decâ să vă mulţumesc și să vă fac cele mai bune urări; vă promit că nu veţi mai fi deranjat în legătură cu aceasta poveste.”

„Mulțumesc, domnule inspector, sper să vă fi fost de ajutor.”

Cei doi se despărţiră cu o strângere de mână rapidă, băiatul era deja departe cand Angelucci începu să-şi actualizeze adnotările, pentru a înțelege mai bine era necesar să vorbească cu Terenzi, prietenul lui Mascara, care, deși cu câteva minute întârziere , se prezentă asigurându-l de maxima disponibilitate.

„Terenzi, scuză-mă dacă te fac să pierzi timpul, dar colegul Mascara susține că, în anumite lucruri tu ești cel care știe mai mult decât oricine.”

„Exagerează, ca de obicei.”

„Vezi, Terenzi, nu știu dacă ai citit în ziar ultima noutate, în orice caz, ar trebui să mă ajuţi să înțeleg.”

„Am citit, inspectore, foarte curios.”

„De ce curios?”

„Pentru că niciun nebun nu ar pune un pumnal într-un sicriu ce urmează a fi incinerat. Oțelul ar rămâne aproape intact, cu excepția cazului în care... cineva nu a făcut-o intenționat, astfel încât cuțitul să iasă la lumină.”

„În realitate povestea este un pic diferită, vezi ... faptul că acel cadavru a fost îngropat acum trei ani și nu a fost inițiată, cel puțin până acum câteva săptămâni, nicio procedură de incinerare; a fost fiul, văzând că a murit şi mama, cel care a decis să-i incinereze pe amândoi, așa că... ”

„Scuzați-mă, domnule inspector, dar mormântul în care a stat cadavrul în ultimii trei ani era unul oarecare sau se afla într-un cavou privat?”

„Cavou privat, de ce?”

„Pentru că atunci am impresia că cel care l-a pus acolo a vrut să-l ţină ascuns pentru o lungă perioadă de timp, poate pentru totdeauna.”

„Explică-te!”

„Vedeţi ... mormintele normale, după treizeci de ani, dar şi mai puțin, sunt re-deschise, pentru a vedea daca rămăşiţele pot fi plasate într-o urnă mai mică, în argou această operație se numește contracție, în timp ce în mormintele private nu vine nimeni să deranjeze, cadavrele pot rămâne aşa cum le-au îngropat timp de două sute de ani.”

„Deci, a fost o întâmplare faptul că a apărut acest pumnal? Încă un lucru... dar cine poate ști atât de bine aceste legi de poliție mortuară?”

„Rudele, cu sigurantă, sau cel puțin le află când ruda moare, atunci când se alege destinația rămășițelor, agenția de pompe funebre dă toate informaţiile membrilor familiei.”

„Un ultim lucru Terenzi ... cine vine în contact cu cadavrul înainte de a fi sudat permanent zincul?”

„În primul rând personalul spitalului, dacă a murit acolo.”

„E mort în stradă, dar apoi a fost dus la spital, da.”

„Atunci, sunt cei de la morgă și persoana care îl îmbracă, dar, de obicei, se are la disppoziţie o cameră de veghe, deci, teoretic, orice persoană ar putea veni în contact cu corpul... apoi sunt oamenii care lucrează pentru agenția de pompe funebre, care sunt şi ultimii cu care cadavrul ar putea intra în contact.”

După câteva secunde, în care atât inspectorul cât şi *omul înmormântărilor*, nu au suflat vreun cuvânt în încercarea de a reflecta mai bine, Angelucci şi-a dat seama că era timpul să-l lase pe Terenzi să plece și să rămână singur.

După aproximativ douăzeci de minute se prezentă Mascara, așa cum conveniseră, pentru a face un bilanț al situației. După un schimb rapid de cuvinte ajunseră la concluzia că singurii oameni care, în același timp, puteau să ştie de destinația cadavrului, precum şi legislația direcţiei morgii raionale, pe langa faptul ca au avut posibilitatea de a intra în contact cu cei mortul, nu erau alţii decât rudele și persoanele care au lucrat pentru agenţia de pompe funebre în timpul acelei înmormântări.

În ceea ce-i privește pe membrii familiei, s-au prezentat imediat destul de simplu, deoarece persoana decedată a fost fiu unic, soția lui era moartă, iar singurul pe care il puteau investiga era fiul cuplului, dar, şi în lumina recentului colocviu pe care l-a avut cu băiatul, Angelucci nu voia să meargă mai departe; la urma urmei, nu ar fi avut nici un interes să-l exhumeze pe tatăl său dacă ar fi ştiut cu ce a fost îngropat cu ani înainte.

Direcția în care trebuia să se uite îl conducea la Roma, ar fi trebuit să-l interogheze pe proprietarul societăţii Venturi SRL şi, într-un mod destul de delicat, să încerce să arunce o privire asupra acelei agenții de pompe funebre.

Câteva zile mai târziu, asistat de Mascara, inspectorul deveni operativ, cei doi ofițeri de poliție se îmbarcară la aeroportul Linate în timp ce colegii săi de la Roma îi așteptau la Fiumicino; toţi împreună, câteva ore mai târziu, ar fi avut câteva întrebări pentru Franco Venturi, în speranța de a putea înțelege mai multe despre o poveste la început bizară, dar care lua aspecte din ce în ce mai îngrijorătoare.

Venturi era deja de ceva timp în camera de interogatoriu, vizibil stânjenit, atunci când apărură cei doi anchetatori milanezi, în timp ce ofițerii secției de poliție locală se limitară la vizionarea scenei din spatele geamului. Fără prea multe preambuluri, inspectorul Angelucci rupse imediat inerția.

„Bună dimineața, domnule Venturi, vreau să-mi cer scuze personal dacă v-am smuls de la activitatea dumneavoastră, dar ...”

„De ce sunt acuzat? Ar trebui să chem un avocat?”

„Nu, domnule Venturi, sunteţi doar o persoană care ar putea să cunoască unele fapte ce ne-ar putea ajuta să dezlegăm un fel de enigmă.”

„Ce fel de enigmă?”

Franco Venturi începea să devină nervos, câteva picături de sudoare apărute pe fruntea lui erau acolo pentru a demonstra asta; Angelucci vru să aștepte câteva momente înainte de a continua.

„Enigma este că acum câteva zile la Milano, unii angajați ai cimitirului au încercat, fără succes, să incinereze o persoană, nu a fost posibil din cauza ...”

„Au cumva nevoie de sfaturi?”

„Nu fiţi sarcastic... de fapt noi avem nevoie de o consultare, dar să ne întoarcem la noi; persoana care trebuia să fie incinerată se numea Virga.”

De îndată ce inspectorul termină de pronunțat numele, Venturi strânse maxilarul, arătând vizibil încălzit, destul de mult încât să simtă nevoia de a-şi da jos jacheta; Angelucci înțelese că era pe calea cea bună, şi căută să procedeze cu prudență.

„Deci, în ziua în care era programată incinerarea, lucrătorii au început întreaga procedură până când nu a căzut la pământ... ăsta.”

Inspectorul îi arătă o fotografie a pumnalului interlocutorului său, care, după o clipă de reflecție, răspunse cu o întrebare.

„Nu mă pricep la arme, de ce mi-o arataţi?”

„De fapt, nu v-am chemat aici să ne explicaţi ce fel de cuţit este, Venturi, ci pentru că aţi fost dumneavoastră cel care a efectuat transportul funerar în urmă cu câțiva ani şi, din ceea ce știm, reiese că v-aţi ocupat tot dumneavoastră de închiderea sicriului.”

„Da... îmi amintesc ceva, dar...”

„Liniștiţi-vă, Venturi, suntem interesați să știm dacă vă amintiți vreo mișcare ciudată înainte de a închide, cineva care s-a comportat anormal sau care insista să vadă corpul...”

„Sincer, nu-mi amintesc, a trecut atât de mult timp.”

„De ce transpiraţi, Venturi? Doar nu vă trimitem la închisoare pe viață, vrem doar...”

„Nu știu nimic.”

La acest punct intră în scenă Mascara, care așteptase în tăcere deplină până atunci.

„Uitaţi ce, ne lăsaţi să aruncăm o privire în agenţia dumneavoastră de pompe funebre, iar noi nu vă mai deranjăm.”

„De fapt, eu ... mâine este o înmormântare și totul este cu susul în jos, un dezastru total.”

Angelucci vorbi din nou.

„Uitaţi, avem un mandat de percheziție semnat deja, să încercăm să facem totul cât mai simplu posibil.”

„Veniţi cu maşinile de poliţie? Cu toate luminile aprinse?”

„Pentru a fi rezonabili și a nu da naștere la zvonuri, vom fi doar noi doi, în civil, și cu o mașină nemarcată, aceea fără stemă.”

„Ok, oricum mi-am dat seama că nu pot refuza.”

Percheziţia nu a evidențiat nimic care ar fi putut ajuta cumva pe cei doi anchetatori. Venturi totuși, în următoarea lună, fu urmărit și interceptat, dar neavând nimic în mână, pentru a continua ancheta, Angelucci a solicitat ca aceasta să fie arhivată; la urma urmei, în afara proprietarului bizar al agenţiei de pompe funebre nu exista nici o pistă de urmat, nimic care să-i ducă undeva, inspectorul ajunse la concluzia că era momentul să se dedice altor cazuri.

Coasta Amalfi, 18 mai 2012

„Sper că v-am fost de ajutor, Germano.”

„Într-un anumit fel aţi fost, Angelucci, dacă nu altceva, mi-aţi mărit curiozitatea...”

„Atunci investigaţi și dumneavoastră, comisare, în viață nu se ştie niciodată.”

„O voi face, acum vă mulțumesc.”

„Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră.”

Germano continua să ţină telefonul în mână, ca și hipnotizat, intuia că era ceva neexplorat în această poveste, trebuia să fie neapărat, chiar dacă, așa cum de multe ori i se întâmpla, nu avea nici cea mai mică idee de cum să se mişte.

O privire rapidă la ceas i-a amintit că funeraliile lui Venturi vor începe în curând, astfel că, după ce pusese telefonul în furcă în cele din urmă, îl ridică iar începând să formeze numărul lui Parisi.

„Alo!”

„Angelo, sunt Vincent.”

„Ai reușit să vorbești la Milano?”

„Da, e totul în regulă, o poveste de necrezut, o să-ți vorbesc când ne vom vedea, dar acum trebuie să te rog o altă curtoazie.”

„Sunt aici.”

„Încearcă să afli adresa de la via lui Venturi, unde l-au găsit mort, aș vrea să te duci acolo cât mai curând posibil.”

„Ok, trebuie să caut ceva în special? Sau... ”

„Nu, nu, deocamdată du-te acolo și sună-mă de îndată ce ajungi.”

„Bine.”

Nu fu atât de dificil pentru inspectorul Parisi să găsească locul în cauză, îi fu de ajuns să asculte o înregistrare de apel telefonic făcută de Gianna la 113, atunci când cerea ajutor după ce găsise corpul tatălui ei.

Acea mică bucată de pământ se afla în câmpurile din Frascati, ușor de găsit și simplu de ajuns, dat fiind că poarta principală era vizibilă chiar din autostrada Roma-Napoli, chiar dacă trebuia parcurs un drum neasfaltat pentru a ajunge acolo.

Erau clar vizibile din exterior rândurile, nouă sau zece la distanţă justă unul de altul, care se întindeau pe o lungime de cincizeci de metri, la capătul cărora se vadea o căsuţă mică, care nu părea să aibe mai mult de douăzeci de metri patraţi.

După această observație scurtă, Parisi decise să-l cheme pe comisar.

„Alo!”

„Vincent, sunt eu.”

„Ești deja acolo?”

„Da, a fost chiar prea ușor, acum...”

„Descrie-mi ceea ce vezi!”

„În faţă am o poartă sărăcăciosă, plină de rugină, care nici nu se poate închide, în jur e un gard de sârmă înalt de aproximativ un metru și jumătate, dar este plin de găuri și nu cred că poate apăra cine ştie ce.”

„Apoi?”

„Sunt rândurile de viță de vie și în fund o căsuţă, pare făcută din tuf, dar arată ca o baracă, folosită probabil pentru a pune unele unelte.” „Am înţeles, ascultă... apropie-te de baracă și aruncă o privire.”

„Vincent, nu suntem autorizaţi, iar apoi, dacă cineva mă vede, ce spun?”

„Nu va fi nici unul dintre proprietarii legitimi, funeraliile lui Venturi abia au început.”

„Am înțeles, continuu.”

Scârţâitul făcut de poartă, imediat cum fu mişcată, arăta că pentru o lungă perioadă de timp nimeni nu a mai avut grijă de ea, de altfel, ca de restul în jur, o senzaţie diametral opusă, însă, se avea privind acele rânduri atât de regulate, bine îngrijite de viţă-de-vie. Parisi începu să meargă încet către acestea, apropiindu-se de baracă, observă că, în locul unde a fost găsit corpul lui Venturi, pământul părea bătătorit de ceva nu prea diferit de un corp uman. Depăşi această zonă, privind atent şi limitându-se poate prea mult la ea, astfel încât nu observă unele urme, vizibile în mod clar pe pământul udat de ploaie cu câteva ore înainte; pași care păreau să urmeze o cale paralelă cu cea a lui Parisi, doar mutată câțiva metri. Ajunse la ușă, cu Germano care continua să asculte prin telefon sunetul pașilor.

„Am ajuns.”

„Descrie ceea ce este în jur, ceea ce vezi.”

„În față am o ușă sau, mai degrabă, ceea ce rămâne dintr-o ușă, este întredeschisă; pe peretele exterior, sunt rezemate câteva unelte, o lopată, o greblă și un târnăcop, apoi un scaun de plastic și nimic mai mult.”

„Ok, intră!”

Ceea ce văzu Parisi, când păşi pragul, nu se dovedi a fi prea diferit de ceea ce îşi imaginase: pardoseala practic inexistentă, pământul bine bătut nu o substituia în mod strălucit, în dreapta o masă pentru două persoane cu un scaun de paie şi unul de plastic alături, o chiuvetă mică pe stânga și o

mobilă dărăpănată completau mobilierul. Inspectorul aruncă o privire şi la restul articolelor, într-o cămară erau înghesuite alte unelte şi o drujbă, în alta dintre acestea, în cămara imediat urnătoare era un butoi de lemn putred, care monopoliza întreaga suprafață.

Singurul detaliu care îi scăpă lui Parisi era reprezentat de o privire, doi ochi care, din partea din spate a barăcii printr-o fereastră mică, urmăreau toate mișcările inspectorului, până când, în cele din urmă, s-au îndepartat definitiv în timp ce acesta era pe cale să iasă pentru a comunica mai ușor cu comisarul.

Îi spuse toate impresiile sale și ceea ce a văzut lui Germano, rămânând în așteptarea unui răspuns.

„Ai spus că era o piesă de mobilier vechi în bucătărie mi se pare ... întoarce-te acolo."

„Ok, dar ... ce căutăm?"

„Vom ști când vom găsi."

„Bine... sunt în bucătărie, văd un dulap mic, în care sunt medicamente, apă și o sticlă de Amaretto..."

„Lichiorul?"

„Exact, Vincent."

„Nu știam că bătrânul obişnuia să bea pe ascuns, îmi amintesc că avea și probleme cu inima, ciudat."

„Așteaptă că iau sticla, lipsesc două degete, Vincent, poate că bea doar ocazional."

„Sau poate ca nu a avut timp să o bea toată... cine ştie."

„Între timp, o pun la loc; ah, prietenului nostru îi plăcea să bea în companie."

„Ce-ai spus, Angelo?"

„Că nu bea singur, sunt două pahare mici în chiuvetă, din cele folosite pentru băutură."

„Stai! Nu le atinge!"

„Hristoase! Prea târziu... "

„Lasă-le și vezi dacă poți găsi vreo pungă de plastic."

„Nu cred să găsesc aici, dar ar trebui să am în mașină."

„Fugi să le iei."

Inspectorului Parisi îi trebuiră câteva minute pentru a găsi vreo două pungi de plastic în mașină, după care se întoarse la chiuvetă pentru pune în

interior cele două pahare, având grijă să nu contamineze punctele sensibile; termină operațiunea cu un oftat de ușurare.

Mereu în contact cu comisarul concluzionară că baraca merita o atenție sporită, astfel Parisi, odată puse pe masă cele două pungi, începu să se uite în jur, pornind de la prima cămară inspectată anterior.

Praful care se depozitase pe unelte sugera că acestea nu fuseseră folosite de ceva timp, cu pardoseala din pământ bătătorit nu era nimic în neregulă, așa că se duse spre cealaltă, cea cu butoiul.

Nici aici nimic special.

„Te rog, uită-te bine, Angelo, nu trece cu vederea nimic."

„Ok, deși cred că nu este nimic altceva care ne-ar putea interesa."

„Fă o tură în jur și apoi pleacă."

„Ok."

De data aceasta, întorcându-se pe urmele pașilor săi, inspectorului nu-i scăpară neobservate acele urme lăsate pe teren, urmându-le, ajunse la poarta de la intrare; porneau de la una dintre multele deschideri care în timp se formaseră în interiorul gardului; continuând să le urmeze ajunse până în spatele artefactului, acele urme, lasate de cizme grele, îl ghidară la un punct unde se înmulțeau brusc.

Erau concentrate în spatele unei mici ferestre, cu vedere la bucătăria improvizată și murdară a lui Venturi, toate acestea nu puteau însemna nimic altceva, decât că acel petic de teren fusese folosit ca un post de observare.

Parisi, aplecându-se, îşi dădu seama că erau încă proaspăte, astfel că, după ce fu din nou pe picioare, continuă să le urmărească cu ochii şi văzu că deveneau din ce în ce mai neregulate; de astă dată direcția era opusă celei care ducea spre poarta de intrare, probabil spre una dintre deschizăturile din gard.

„Vincent?"

„Sunt aici."

„Cineva a avut acceşi idee ca şi tine."

„În legătură cu ce?"

„În legătură cu a face câţiva paşi în mijlocul unei podgorii ..."

Din cealaltă parte Germano oftă adânc, încercă să reia conversația, dar fu anticipat.

„Și s-a oprit să se uite la mine bine, s-a bucurat de întreaga scenă ..."

„Nu avem timp de pierdut, Angelo, du imediat paharele lui Silvestri , la laborator, să sperăm că reuşeşte să izoleze măcar câteva amprente."

„Sper să nu fi făcut prea multe pagube.”

„Nu te mai învinovăţi, poate că este doar o presupunere a noastră, și, probabil, cel care a venit înainte era doar un om sărac care căuta ceva de mâncare.”

”Nu cred, dar ar fi bine.”

„Bravo, acum fugi la Silvestri!”

Germano nu mai avea acum nici o îndoială cu privire la faptul că moartea lui Franco Venturi, tatăl lui Gianna, avea ceva foarte neobișnuit, care merita să fie aprofundat; astfel că decise că era cazul să o sune pe prietena sa.

Ar fi telefonat înainte de cină, după terminarea înmormântării, când Gianna Venturi, poate, ar fi avut câteva momente în plus de intimitate pentru a putea vorbi.

Comisarul s-a trezit astfel, cu câteva ore de umplut, şi, negăsind nimic mai bun de făcut, îl luă pe fiul său Luca și se duse la mare.

„Alo!”

„Buna, Gianna, sunt Vincent.”

„Hei Vincent, nu ţi-am cerut încă scuze pentru ...”

„Stai liniştită, este destul de normal, crede-mă.”

„Bine ...”

„Vreau să spun ... să-ţi descoperi tatăl mort nu cred că a fost ușor.”

„Nu, într-adevăr.”

„Ascultă, mă gândeam că dacă ai vrea să evadezi un pic din acea realitate, ai putea veni la noi aici, pe coastă, suntem aproape de Cetara și...”

„De fapt, Vincent ...”

„Da, haide, vino aici, aşa petrecem împreună aceste ultime câteva zile libere.”

„Va trebui să confirm, chiar dacă vreau cu adevărat.”

„Aşa îmi placi, atunci vom începe să pregătim camera ... vii singură? Sau ... ”

„Singură, o cameră single cu baie pentru mine!”

„Ha, ha, te aşteptăm.”

„Cine vine la noi?”

„Gianna, câteva zile cu noi îi vor face bine.”

„Încă mai suspectezi că e ceva ciudat în legătură cu moartea tatălui ei?”

„Acum, nu mai suspectez nimic Arianna, sunt sigur.”

19 mai

În acea dimineață, fu un apel al lui Germano a distrage atenția doctorului Silvestri de la lectura atentă a unui nou manual de medicină legală, de care nu părea că vrea să se separe.

„Alo!”

„Bună dimineața, domnule doctor, sunt comisarul Germano.”

„Ah, Germano! Chiar vream să vă sun.”

„Trebuie să-mi spuneţi ceva?”

„Pentru moment, doar că am luat în custodie ceea ce mi-a adus inspectorul, am timp disponibil și cred că mâine voi da răspunsuri.”

„Nu știu cum să vă mulțumesc, având în vedere că, de fapt, e aproape o favoare ceea ce faceţi.”

„Nu vă faceți griji, în aceste zile am timp și nu este deloc un deranj, dar nu să nu vă faceţi un obicei...”

„Staţi liniştit! Ne vedem mâine, atunci.”

„Pe mâine, atunci, domnule comisar.”

Germano încetase de ceva timp să se bucure de acele zile de concediu, ar fi vrut să se întoarcă în biroul său, pentru a putea să se deplaseze mai liber, fără a fi nevoie să-l delege pentru orice pe Parisi.

În orice caz, aceea nu era încă o investigație oficială, lipsea totul pentru asta, așa că încercă să-şi distragă gândurile, coborând pe malul mării; o plimbare de dimineață și mirosul puternic al mării nu ar fi putut să-i facă decât bine.

20 mai

De data aceasta fu rândul comisarului să fie distras de la o bună lectură de Silvestri, telefonul începu să sune și nimeni nu părea interesat să răspundă.

„Alo!”

„Germano, sunt Silvestri.”

„Spuneţi-mi, domnule doctor.”

„Chestiunea este un pic mai lungă...”

„Aţi făcut deja toate examenele?”

„Da, vă spusesem că aveam timp la dispoziţie...”

„Nu știu cum să vă mulțumesc pentru...”

„Aşteptaţi înainte să-mi mulțumiţi.”

„Despre ce este vorba?”

„Nu ştiu dacă e doar norocul sau dacă aveţi mult fler.”

„Poate mai mult prima.”

„Ah ... să începem de la amprente, pe primul pahar, am găsit două diferite, dar pe celălalt trei în schimb.”

„Deci ... cu excepția celor lăsate involuntar de Parisi ramân ... ”

„Rămân două, una dintre acestea fiind identică atât pe primul, cât și pe al doilea pahar, exact ca și cele ale lui Parisi, în timp ce cealaltă se află doar pe unul dintre ele, ceea ce înseamnă...”

„Că una dintre persoane a făcut pe barmanul pentru amândoi, în timp ce cealaltă a fost doar servită.”

„Mă gândeam același lucru, Germano, sunteți interesat să știţi şi ce au băut?”

„Amaretto?”

„Barmanul, dacă îl putem numi astfel, s-a servit cu un excelent Amaretto, în timp ce tovarășul său a servit același lichior, dar amestecat cu altceva ... ceva care are același miros de migdale al lichiorului, dar este folosit pentru alte scopuri.”

„Cianură?”

„Exact, deşi concentrația nu mi s-a părut foarte mare, poate fi încă letală în anumite cazuri.”

„O persoană în vârstă, cu probleme la inimă ar putea intra în aceste cazuri?”

„Categoric, nu știu ce aveţi în mână, Germano... dar dacă ar fi să mai aveţi nevoie de ajutor, eu sunt disponibil.”

„Pentru moment, vă mulțumesc, oricum sunt sigur că ne vom reauzi.”

Deci bătrânul Franco Venturi nu murise de un atac de cord, ci otrăvit cu cianură...

Germano începu să formuleze ipoteze încă prea vagi, însă, ar fi fost crucial să audă ceea ce avea de spus despre asta Gianna.

Acest lucru schimba toate cărţile pe masă, putea, probabil, să explice şi prezența aceea ciudată în vecinătatea barăcii de acum câteva zile? Ce căuta cu disperare? Acele două pahare ar putea explica totul sau mai era şi altceva?

Germano se convinse că nu era timp de pierdut, două erau apelurile pe care ar fi trebuit să le facă imediat, unul la secția de poliție iar celălalt la experţii tehnici de la poliție; începu cu al doilea.

„Alo, sunt Zelori."

„Bună, Zelori, sunt Germano."

„Bună ziua, domnule comisar, spuneţi."

„Am nevoie de trei sau patru camere de luat vederi, cu vedere nocturnă, ușor de instalat și pe baterii."

„Bine, da, avem, când vă trebuie?"

„Acum, voi trimite câţiva din oamenii mei în scurt timp."

„Ei bine, spuneţi-le că dacă nu mă vor găsi, se pot adresa direct la intrare, dacă ar trebui să plec brusc le voi lăsa acolo."

„Mulțumesc!"

„Vă rog, pe curând, domnule comisar."

„Secția de poliție."

„Di Girolamo, sunt Germano."

„Bună ziua!"

„Bună ziua, am să te întreb două lucruri, primul este despre ora exactă în care prietena mea Gianna a apelat 113 de îndată ce a găsit pe tatăl său mort, celălalt... aş avea nevoie ca cineva să meargă imediat la birourile experţilor tehnici ai poliției, trebuie să întrebe de Zelori și să ia de acolo camerele de luat vederi pregătite de acesta, dacă ar fi să nu-l găsească acolo să întrebe direct la intrare, ei știu deja totul."

„Ok, domnule comisar, dar..."

„Apoi chemă-l pe Parisi și spune-i să-ţi indice unde este, cu precizie, baraca pe care a vizitat-o acum câteva zile, de fapt, mai bine vă duceţi împreună, acolo trebuie să puneţi acele camere de luat vederi, să acoperiţi toată zona, dar vă rog, faceţi aceste două lucruri cât mai curând posibil."

„Am înţeles totul, mai este altceva?"

„Ar mai fi ceva, da, raportul medicului legist care-l priveşte pe Franco Venturi, trebuie să știu ora presupusă a morţii.”

„Începem imediat, vă sun atunci când am ceva noutăţi.”

„Mulțumesc, ne vedem mai târziu.”

Câteva ore mai târziu, inspectorii Parisi și Di Girolamo, purtând haine tipice de electricieni, erau deja aproape de mica podgorie la porțile localităţii Frascati. După observarea atentă a zonei, care a durat aproximativ zece minute, deciseră să intre pe poartă.

Prima cameră de luat vederi fu plasată în bucătărie, la înălţime, astfel încât să aibă o privire de ansamblu; a doua în partea din spate a casei, aproape de zona în care cineva îl spionase pe Parisi cu o zi în urmă. A treia fu instalată pe unul dintre gardurile de sârmă care încercuiau mica parcelă, astfel încât putea încadra intrarea. După douăzeci de minute şi ultima găsi locația, fu poziţionată pe poartă, astfel încât orice maşina care ar fi tranzitat acolo înainte putea fi filmată.

Acum nu mai trebuiau să facă altceva decât să aștepte.

Între timp, comisarul era ocupat, împreună cu soția sa, în aranjamentul camerei de oaspeți, în care ar fi primit, în scurt timp, pe prietena sa Gianna, a cărei sosire fusese programată pentru ziua următoare.

Arianna văzu privirea puţin absentă a soțului; cunoscându-l, știa că punea ceva la cale, dar, așa cum obișnuia să facă, aștepta ca el să facă prima mișcare.

Germano nu știa exact cum să facă cu prietena sa, dacă să-i spună totul sau doar o parte a situaţiei, instinctiv fusese întotdeauna mai înclinat spre a doua variantă, dar, în acest caz, ar fi trebuit să facă o excepție.

De altfel a fost chiar insistența inițială a lui Gianna în căutarea poliției a-i trezi suspiciunile, probabil, un lucru bun de făcut ar fi fost să se comporte mai mult ca un prieten decât ca un polițist.

Fu distras pentru câteva minute, din cauza apelului telefonic a lui Parisi, ce confirma instalarea cu succes a camerelor de luat vederi; adăugând că apelul la 113 făcut de Gianna a avut loc la 16:33, în timp ce, în ceea ce privește raportul legistului, data de deces al lui Venturi oscila între 16,00 și 17.00.

21 mai

Germano o aștepta pe prietena sa, Gianna, a cărei sosire era programată la ora zece din dimineața aceea; a plecat din Roma în zori, pentru a evita traficul de navetiști.

Având în vedere unicitatea drumului, care leagă una câte una localităţile de pe Coasta Amalfi, comisarul o sfătui pe prietena sa să urmeze drumul până când îl va vedea pe el; într-adevăr, ar fi așteptat-o într-una dintre numeroasele curbe care compuneau acel drum, citind ziarul, imposibil de ratat.

Germano fu distras de la lectură de sunetul prelungit al unui claxon: Gianna îl găsise.

Sări la bord și îi arătă drumul spre casă, şi numai după ce maşina fu parcată bine, putură să se salute cum trebuie.

„E frumos aici, Vincent."

„Știu, de aceea am cumpărat casa chiar aici."

„Arianna ce spune?"

„De fapt, ea a fost prima care s-a îndrăgostit de aceste locuri, în urmă cu câțiva ani, am trecut pe aici, și așa ... haide, îţi dau o mână de ajutor cu bagajele."

Odata ajunşi, au găsit-o pe Arianna care-i aștepta, încă în pijama, dar cu micul dejun pregătit pentru toți; un ecler după altul și dimineața astfel trecu.

Comisarul însă știa că de fapt aceea nu era o adevărată vacanţă, nu putea fi pentru niciunul dintre ei doi, aşa că așteptă momentul potrivit pentru a începe un alt fel de conversație.

Ocazia se ivi chiar înainte de cină, când Germano îi ceru lui Gianna să-l însoțească la magazinul alimentar de la parter.

De îndată ce ieșiră, profită de zidul scund aflat la câțiva metri de ei, pentru a sta pe el, îşi aprinse o țigară și începu.

„Sper ca aceste două zile să-ţi facă bine." „Eh... aveam nevoie, Vincent."

„De fapt, te-am simțit foarte agitată cu câteva zile în urmă şi... nu știu ... trebuie să fi fost o scenă devastatoare."

„Poate o să-ţi vină să râzi... dar eu aproape că mă asteptam."

„Tatăl tău era în vârstă este adevărat, dar cu siguranță nu era un bătrân decrepit."

„Nu mă refeream la asta, Vincent, era ca și cum aş fi avut o presimțire rea."

„De asta m-ai sunat, e adevărat? Îl căutai pe comisarul Germano ... nu pe prietenul tau, Vincent.”

„Ţi-ai dat deama, nu?”

„Să spunem că ... nu ești o mare actriță.”

„Nu înțelege greșit, ştiu că aveţi o mie de lucruri de făcut, dar...”

„Tatăl tău te îngrijora un pic, nu? ”

„Da, de câteva luni era mai ciudat decât de obicei, mai nervos, ca și cum se temea ceva.”

„Nu era un naiv, Gianna, a fost ucis.”

„Tu cum faci să...?”

„Am pus să se analizeze câteva pahare care erau încă în chiuvetă în căsuţa aceea din vie, în unul dintre acestea, pe lângă amaretto, am găsit şi cianură.”

„Mă simt ameţită...”

„Calmează-te!”

Germano o prinse în braţe și rămaseră tăcuţi pentru câteva minute înainte de a relua conversația.

„Gianna, vream să vorbesc cu tine mai întâi despre acest lucru, poimâine, de îndată ce mă voi întoarce la Roma, am de gând să cer exhumarea tatălui tău, ceea ce vom descoperi, stim deja, este ceea ce va urma o necunoscută ... s-ar putea să se prelungească durerea ta și a fratelui tău fără nici o garanție de a ajunge de la adevăr.”

„Nu, Vincent, mergem până la capăt.”

Roma, 23 mai

O reuniune între Germano și oamenii lui era programată după-amiaza devreme, comisarul știa că nu era timp de pierdut.

„V-am chemat pe toți pentru că trebuie să ne punem pe treabă într-o investigație a naibii de serioasă, voi începe să vă spun totul, începând cu sfârșitul ... avem autorizarea să-l exhumăm pe Franco Venturi, tatăl acelei prietene de-ale mele."

Cei prezenţi, cu excepția lui Parisi, se priviră uluiţi, incapabili să înțeleagă pe deplin ceea ce vrea să caute Germano; i-a scos din încurcătură comisarul însuși, care după câteva secunde reluă.

„Când am aflat că Gianna mă căutase așa insistent, mi-am pus câteva întrebări, răspunsurile se găsesc în analiza criminalistică efectuată asupra a două pahare lichior pe care inspectorul Parisi a reuşit să le recupereze din chiuveta lui Venturi, pe care de-acum îl putem chema *victimă*; ceea ce vom afla, scoţându-l afară din sicriu, va fi că a fost otrăvit cu cianură, operațiunea se va face in seara asta și totul trebuie să rămână secret până când nu se va găsi o pistă de urmat."

Agentul Fiorini adăugă că, într-adevăr, cu puţin timp înainte au fost contactataţi de niște lucrători în marmură pentru pietre funerare, şi, nereuşind să înțeleagă de ce operaţiune vorbeau, agentul a încercat să pună capăt conversației cât mai curând posibil, aproape ignorându-i.

Comisarul, după ce le făcu semn să nu îşi facă prea multe griji despre acel inconvenient, continuă să dea indicaţii.

„În mod clar au fost informaţi numai oamenii de care avem nevoie, în seara asta putem merge la cimitir eu și Venditti, vom fi de ajuns; în ce priveşe restul... Fiorini și Pennino, voi doi mergeţi la casa prietenei mele Gianna, vă așteaptă, percheziționaţi împreună casa tatălui; notaţi totul, luaţi orice pare interesant și începeţi să cercetaţi."

„Iar au ce fac?"

„Di Girolamo, tu investighează bine vechea poveste în care a fost implicat Franco Venturi, începem prin stabilirea datelor exacte, ne vor fi utile... aprilie 2010: Venturi este cercetat de poliție în Milano pentru un pumnal găsit într-un sicriu alături de un cadavru înainte de a fi incinerat, 19 februarie 2007: data la care persoana în cauză, care mai târziu a devenit

cadavrul, a murit aici, în Roma, transportul la Milano, unde a fost îngropat, a fost efectuat de către aceeași firmă de pompe funebre pe care tatăl lui

Franco a avut-o până de curând, totul a început de la această dată și vom începe din nou de aici.”

„Mai rămân eu.”

„Angelo, tu ocupă-te de listele de apeluri telefonice, acasă, la birou și telefoanele mobile ale victimei, examinează-le și pe cele mai din urmă, în definitiv știi cum să te miști...”

După concedierea oamenilor, comisarul, de-acum rămas singur, decise să ceară sprijinul Gărzii Financiare, o anchetă a situaţiei patrimoniale a lui Venturi și a firmei sale, conturi curente, expuneri, credite, depozite poștale și orice altceva ce ar fi ar putut oferi ceva mai multe informații lui Germano; colonelul de Stefano, ca de obicei, se puse pe treabă.

Rome, Cimitirul Prima Porta, ora 23,00

Dacă nu ar fi fost strălucirea stelelor de pe cerul senin din mai, cimitirul acela ar fi avut poziţia clasică pe care o are în imaginaţia colectivă; vântul, care nu dadea nici un semn că ar fi avut de gând să înceteze să sufle, reuşea să dea vegetației din jur forme aproape umane; comisarul, împreună cu colegul său Venditti, aşteptând pe cei de la laborator, nu reuşea să-şi desprindă ochii de la acele umbre.

Îngrijitorul cimitirului începu să meargă pe lângă poartă.

Câteva minute mai târziu era încă acolo, de data aceasta pentru a permite maşinilor de poliţie să intre în acel loc sacru, dar, în același timp, atât de trist și fantomatic. Depaşită poarta, Germano coborî din mașină, pentru a se asigura din nou că îngrijitorul a înțeles bine confidențialitatea extremă a acelei incursiuni nocturne. Apoi intră o altă mașină de poliție nemarcată și imediat în spatele acesteia un van, acesta din urmă ar fi trebui să transporte sicriul de acolo.

Aproape imediat găsiră locul pe care îl căutau, un mormânt care, precum altele, adăpostea, probabil, ceva de nedescris.

Pietrarii se puseră pe lucru imediat, piatra de temelie finală de marmură nu fusese încă aranjată, era doar una provizorie, improvizată punând împreună un pic de var și câteva pietre. Încercau să extragă sicriul, acum vizibil, folosind o veche țeavă de oțel, alunecarea pe ea ar fi făcut întreaga operațiune mai ușoară. Fiecarui șoc la care era supus sicriul îi corespundea unul identic, împreună cu o tresărire scurtă nervoasă, a celor prezenți. Numai agentul Venditti, probabil pentru a minimaliza, păstrase acea atitudine de elev aflat într-o excursie şcolară, mergea cu dezinvoltură în acel loc atât de înfricoșător, observând fiecare piatră de mormânt cu multă atenţie, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

Când inspectorul Rizzieri de la laborator comunică cu un semn celor prezenți că operațiunea putea fi considerată încheiată, toţi s-au apropiat de sicriu, pentru ca apoi să îl ridice cu mâinile și să îl ducă la van; odată ce hayonul a fost închis, se salutară toţi şi se împărțiră: operațiunea era terminată.

Agentul Venditti, atunci, apropiindu-se timid de Germano, încercă să-i șoptească ceva.

„Scuzați, domnule comisar.”

„Spune-mi.”

„De-acum am terminat aici, nu-i așa?”

„Să zicen că da, sicriul cu cadavrul va ajunge curând la laboratorul criminalistic, iar nouă nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să așteptăm.”

„Deci, nu se întâmplă nimic dacă vă cer zece minute în plus...”

Germano, după un zâmbet timid, fu de acord cu un semn din cap, apoi se întoarse în mașină, singur; ar fi așteptat întoarcerea colegului său, care, mergând printre pietrele funerare, a găsit cu siguranţă pe cine căuta.

Venditti nu profită prea mult de timpul dat de către superiorul său, astfel, după nici un sfert de oră, era deja pe drumul de întoarcere.

„Ce locuri absurde sunt şi cimitirele astea, nu, domnule comisar?”

„Depinde de ceea ce faci, dar da, mai ales la ora asta.”

„Este ultima staţie, nu-i asa? Unde se termină totul.”

„Nu întotdeauna, uneori se întâmplă, ca în cazul nostru, ca oamenii să nu fie lăsaţi în pace nici când sunt morţi.”

„Nu vreţi să știţi ce m-am dus să fac?”

„Stiu deja.”

24 mai

În dimineața aceea Germano intră în birou înainte de șapte; nereuşind să adoarmă, nu găsise ceva mai bun de făcut decât să meargă la secția de poliție mai devreme decât de obicei.

La scurt timp avea pe birou material la care să lucreze, percheziția făcută de Fiorini și Pennino a scos la iveală agende vechi, corespondența recentă și un caiet în care, sortate dupa an, luna si zi, erau notate sume de entitate mică, cu un nume alături, sume care, probabil, indicau plăți în negru pentru colaborări scurte ale unor persoane cu firma de pompe funebre.

Comisarul examină materialul foarte atent, lucru ce îi umplu toată dimineața, singurul lucru care îi atrase atenţia fu un bilet pe care era scris, cu litere decupate din ziare și apoi unite între ele: „*AM VĂZUT BINE NE VEDEM SÂMBĂTĂ LA 10 LA BARUL VENEȚIA MĂ VEI RECUNOAŞTE*”.

Al cărui fapt fusese martor cel care a făcut scrisoarea aceea anonimă? Al unui furt? Al unei evaziuni fiscale? Al unui accident?

Sau martor al unor anumite vicii pe care le avea Venturi?

Uitându-se mai atent la acel bilet, era clar vizibil, după uzura și culoarea, pe care timpul le dă hârtiei, că nu putea să fi fost scris recent, cel mai probabil cu câțiva ani în urmă.

Certitudinea o avu atunci când Germano, privindu-l la fereastră, observă că, în încercarea de a decupa pe V mare, marginile acestuia au rămas mai lungi cu câțiva milimetri, încorporând, în spate, şi o parte din dată.

Reuși să extrapoleze "tie 2007" și, după o scurtă privire aruncată în calendar, deduse că acele litere puteau să fi fost tăiate doar dintr-un ziar tipărit în luna martie 2007, în perioada imediat următoare episodului în care cadavrul lui Virga, cu cuțitul în interior, fusese transportat de la Roma la Milano.

Și dacă a fost Venturi cel care văzuse ceva? Atunci el ar putea să fi pregătit biletul ca să-l trimită cuiva, dar nu a făcut-o, reuşise oare să-l contacteze pe cel care dorea într-un alt mod?

Reflecțiile lui Germano fură întrerupte de sunetul telefonului.

„Poliția, sunt Germano.”

„Sunt Silvestri ... De la laborator.”

„Bună dimineața, domnule doctor.”

„Bună dimineața, domnule comisar, am informaţii în legătură cu cadavrul.”

„Spune-ţi, vă rog!”

Excluzând ceea ce intuiaţi deja, că a fost folosită cianura pentru a-l omorî, trebuie să adaug că nu a murit imediat, doza nu a fost excesivă; inima, afectată deja de unele disfuncții și cred că şi de un atac de cord vechi, a finalizat treaba. Pentru restul nu este mult de spus, în orice caz, va avea raportul meu în scurt timp."

„Vă mulțumesc pentru rapiditate şi vă salut."

„Vă doresc o zi bună, domnule comisar."

Analizele făcute pe corpul bietului Venturi nu adăugau nimic nou imaginii de ansamblu, în sine destul de complicată; Germano, de fapt, la un moment dat, era aproape convins că bătrânul se sinucisese, ipoteză abandonată numai după descoperirea diferitelor amprente.

În timpul după-amiezii era prevăzută o mică reuniune în biroul comisarului, care vorbii primul, fără prea multe preambuluri.

„Singurul lucru interesant pe care l-am găsit între cărţile lui Venturi a fost acest bilet, treceţi-l de la unul la altul şi priviţi-l"; în timp ce cei prezenți erau ocupaţi cu lectura biletului, Germano arătă ceea ce descoperise ultterior, încercând să avanseze chiar şi unele ipoteze, inspectorul Di Girolamo fu primul care interveni.

„Cred că vrea să șantajeze pe cineva, poate chiar pe cel care a pus pumnalul în sicriu, doar că, în cele din urmă, din cauza incertitudinii consecințelor, a preferat să renunțe și a păstrat biletul."

Inspectorul Parisi nu părea să fie de acord însă.

„Eu cred în schimb că l-a primit, atunci poate l-a păstrat pentru cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva, așa cum, de fapt, ..."

În sprijinul acestei teze interveni şi Germano, care adaugă că nu a fost deloc greu de găsit.

Apoi, fu iar rândul lui Parisi, care povesti experienţa personală avută în cursul investigaţiei.

„Apoi ... când am fost în baraca bătrânului cu câteva zile în urmă, nu eram singur, mai era cineva care cu siguranţă căuta ceva, e greu de crezut că acel ceva era un bilet de a cărui existenţă nici nu știa, probabil..."

„Just", interveni din nou comisarul pentru a-l sprijini pe coleg, adăugând: „Oricine era acolo căuta ceva care îl putea compromite grav, mult mai mult decât o simplă notă anonimă; am citit raportul medicului legist si l-am confruntat cu ora la care a fost găsit cadavrul lui Venturi, am impresia că străinul nu a avut timp în acea zi, din cauza sosirii lui Gianna imediat după moartea tatălui său, astfel a încercat din nou a doua zi".

„Poate a vrut să recupereze paharele ...”, observaţia agentului Fiorini se putea baza pe ceva, dar nu îl convinse în totalitate pe comisar.

„Nu știu, Valentina, dar pentru a lua două pahare și a le băga în buzunar ar fi fost suficiente doar câteva secunde, în plus nu considera cert faptul că toți criminalii sunt conștienți de faptul că de la un simplu mic obiect, de sticlă, este posibil să se obțină toate acele informații, nu sunt toţi la curent cu progresul științific...”

„Și atunci ce, domnule comisar?”

„Nu știu încă, povestea asta prinde tot mai mult conturul unei enigme, avem diferite date care ne-ar putea ajuta să avem o imagine completă, dar nu le putem pune împreună într-un puzzle, pentru a le face să se potrivească; avem un fermier în vârstă mort și nu putem înțelege dacă în viață a fost doar o victimă sau şi călău; vreai să spui ceva?”

Germano, adresându-se pe un ton intrigat agentului Fiorini, o încurajă să le împărtășească propriile dubii.

„Nu, nimic... doar că m-aţi făcut să reflectez, domnule comisar, atunci când aţi spus că pare să vă confruntaţi cu o enigmă, în timp ce percheziţionam casa, am descoperit că Venturi era pasionat de rebus şi enigmistică, nu doar le dezlega, dar le şi realiza, și prietena dumneavoastră, Gianna, mi-a spus că unele dintre ele au fost publicate.”

„Bătrânul căruia îi plăcea enigmistica ... ar fi distractiv ca titlu de carte, dar poveste asta mă face să râd din ce în ce mai puțin...”

După această ultimă afirmație, Germano îşi îndreptă privirea spre fereastră, erau zile când, de la acel birou mic din Castelli Romani, se putea vedea marea, dar gândurile delicate ale comisarului fură întrerupte de o bătaie insistentă la ușă.

„Intră!”

„Bună ziua, dmnule comisar, îmi pare rău să deranjez, dar tocmai am primit niște date de la garda de finanţe pe care le solicitaseţi, colonelul De Stefano a cerut să vă fie date cât mai curând posibil.”

„Mulțumesc, Farina, le poți pune pe masă.”

Fiecare dintre cei prezenţi, în tăcerea propriilor gânduri, se întreba ce legătură avea finanța cu această poveste, Germano, aproape intuind, începu să explice.

„Am cerut ajutor pentru a încerca să aflu până la ce punct acest fermier în vârstă a fost victimă sau casap, în interiorul acelui fișier se află detalii despre situaţia financiară a sa, a firmei sale și despre modul în care acestea

variau de-a lungul anilor, aceste date ne-ar putea ajuta să identificăm momentele cheie care urmează să fie investigate, pe lângă lunile februarie și martie 2007.”

„Apropo...”

„Spune-mi, Di Girolamo!”

„Așa cum îmi ceruseţi, am reluat acea anchetă a poliției din Milano, cea de acum doi ani, când au descoperit pnumnalul.”

„Continuă!”

„Pentru moment încă nimic, chiar dacă se reușește a se intui că bătrânul știa ceva, dar nu reuşesc să mă îndrept într-o anumită direcție.”

„Nu era ușor să se obţină ceva, însă a meritat să încercăm.”

„Continuu să lucrez la acea anchetă?”

„Da, dar numai pentru încă două zile și apoi gata, Angelo, tu în schimb ai noutăţi?”

„Pentru moment, nimic, din listele de apeluri ttelefonice și de la staţiile de telefonie mobilă nu apare nimic anormal sau care să merite o aprofundare, aproape se pare că Venturi s-a sinucis și a creat o mică punere în scenă pentru a arunca vina asupra altcuiva.”

„M-am gândit şi eu la așa ceva, dar amândoi știm că nu este așa.”

25 mai

Germano se afla deja de o oră în biroul său, când auzi pe ceilalți sosind la secția de poliție pentru a intra în serviciu, astfel că atunci cand auzi un ciocănit la ușă imediat gândi că era unul dintre ei, probabil, cu ceva interesant în mâini.

„Intră!”

„Scuzaţi-mă, ar trebui să cer un pașaport, este aici că ...?”

„Uitaţi, biroul se deschide peste puţin, puteţi aștepta în camera cealaltă.”

„De fapt, mă grăbesc puţin , trebuie să mă duc la muncă și nu aș vrea ca şeful apoi... ”

„Bine, aşteptaţi să iau ce este necesar, între timp luaţi loc.”

Băiatul era tânăr, de aproximativ treizeci și cinci ani, îşi spuse Germano observându-l; în ultimul timp a văzut mulţi astfel de băieţi defilând în fața ușii sale, toţi pentru pașaport, dar doar câtorva dintre ei ar fi servit pentru vreo vacanţa exotică.

„Aţi adus timbru fiscal şi fotografii?”

„Da, am tot.”

„Bine, aşteptaţi că iau un pix, nume?”

„Alberto.”

„Nume de familie?”

„De Cecco.”

„Unde locuiţi?”

„În Frascati, pe strada Tuscolana.”

„Pentru ce aveţi nevoie de un pașaport?".

„Să spunem că ...”

„Pentru muncă, îmi imaginez”, Germano încerca să fie cât mai rapid posibil.

„Da, de aceea, pentru mine a sosit timpul să plec.”

„Înțeleg, are cumva probleme în suspensie cu justiţia? Sau cu fiscul? Întreb pentru că dacă ar fi așa cererea ar fi inutilă, doar pierdere de timp.”

„Curat, sunt curat, și aș vrea să rămân așa.”

După ce toate formularele au fost completate în mod corespunzător Comisarul l-a salutat pe băiat cu o palmă pe umăr, făcându-i urări pentru viitor, iar tânărul răspunse la fel.

După această scurtă paranteză Germano a revenit pentru a examina dosarul fiscal și economic a lui Venturi.

Totul părea să fie în regulă, cu excepția unui număr de retrageri de numerar dintr-un carnet poștal, făcute în ultimele trei luni ale anului 2006,

suma totală fiind de aproximativ treizeci de mii de euro.Sume încă insuficiente pentru a trimite în roșu finanțele bătrânului, la urma urmei se poate să-şi fi făcut numai capriciile și nimic mai mult.

După aceste zile de început ale anchetei comisarului consideră că era cazul să se întoarcă să aibă o discuție cu prietena lui, se uită la ceas și formă numărul.

„Alo!”

„Bună, Gianna, sunt Vincent.”

„Bună, Vincent, ce faci? Ai noutăţi?”

„Ca să fiu sincer, deocamdată puţine, suntem doar la început ... Mă întrebam dacă ţi-ai putea face ceva timp în dimineața asta pentru cafea.”

„Categoric, astăzi nu lucrez, poti să vii când vrei, căci sunt acasă.”

„Bine, voi fi acolo în jumătate de oră.”

Apartamentul doamnei Venturi era situat în apropiere de localitatea Marino, la primul etaj al unui elegante clădiri, recent renovate.

Veni direct prietena lui ca să-i deschidă ușa, Germano intui că era singură în casă.

„La naiba, Vincent, ai venit la secundă.”

„Ha, ha ... nu, meritul este al traficului care nu există, scumpirea benzinei, la urma urmei, serveşte la ceva...”

„Întotdeauna ai chef să glumeşti ... fă-te comod în camera de zi, căci eu mă duc să pregătească cafeaua.”

Comisarul se uită în jur, lipsa unui bărbat era evidentă din cauza absenței dezordinii, a televizorulnu poziționat nu pentru a înveseli serile de iarnă gri si multe alte detalii încă.

Germano ştia numeroasele aventuri sentimentale în care prietena lui fusese mai mult victimă decât persecutor, încercase întotdeauna să evite orice comentarii, sugestii sau orice altceva, chiar și atunci când înțelegea în avans că ceea ce prietena lui avea în mână nu era ceea de ce avea nevoie.

După puţin timp sosiră cafelele.

„Cea mică e pentru tine, Vincent.”

„Observ cu plăcere că-mi cunoşti obiceiurile.”

„Tot frecventându-ne, le-am învăţat ... încă nimic în legătură cu tatăl meu?”

„Așa cum îţi spuneam, suntem doar la început, vom colecta date și apoi vom încerca să le punem împreună ... pot fuma?”

„Sigur, cum să nu.”

Comisarul preferă să-şi aprindă o țigară înainte de a continua.

„Vezi ... şi despre exhumarea tatălui tău trebuie să se păstreze confidențialitatea, oricine ar fi fost nu trebui să fie alarmat înainte de a-l identifica; deocamdată știm acum că nu este un fost condamnat, amprentele pe care le-a lăsat le-am comparat toate celelalte baze de date, dar nu a ieșit nimic, este important ca el sau ea să continue să fie convinși că noi credem tatăl tău a murit de un atac de cord."

„Înțeleg ..."

„Una dintre colegele mele mi-a spus că tatăl tău era interesat de rebusuri, enigme în special."

„Pentru el era un hobby simpatic și, uneori, le publica într-un ziar de enigmistică, parcă-mi amintesc că avea un prieten care lucrează încă la ziar."

„Îți amintești numele acestui prieten al său?"

„Perino, Parini...sau aşa ceva, în orice caz, dacă e să controlezi în acele agende pe care le-am dat colegei tale, ar trebui să-l găseşti."

Germano îşi notă acel nume în timp ce termina de fumat țigara.

„Cu tot ce s-a întâmplat am uitat chiar să te întreb cum îţi merge, cum te simți ... din păcate făcând meseria asta de multe ori se întâmplă să mă concentrez asupra cadavrelor și să uit de cei vii..."

„Ah ... este mai dificil decât era de așteptat, Vincent, dacă adăugi tot ce iese la iveală ... aveai dreptate în acea zi la mare, când ai spus că a investiga în cazul acesta ar fi fost ca aruncarea de sare pe o rană deschisă."

„Nu pot decât să-ţi dau dreptate, Gianna ..."

Comisarul așteptă ca prietena să se relaxeze câteva secunde înainte de a continua cu întrebări mai specifice.

„În această primă parte a anchetei am ţinut cont şi de cuvinte, în special cu privire la faptul că tatăl tău părea foarte anxios în ultimul timp, aproape înfricoşat, nu ai nici o idee cine sau ce i-ar fi putut cauza o astfel de stare de agitație?"

„Din păcate, nu, cu noi mereu a vorbit puțin despre activitățile sale, în ultima vreme ieşea la vedere chiar mai puțin decât de obicei, era mereu în vie."

„Îți amintești de când a vândut societatea de pompe funebre?" . .

„La sfârșitul anului 2010, dar şi-a ţinut maşina mortuară, este încă parcată jos în garajul meu, deoarece, neavând unul, i-am propus să o țină aici, astfel încât să nu cheltuie bani pentru a închiria unul; spunea că maşina

era foarte utilă, chiar şi după închiderea agenției, se întâmpla de multe ori ca să fie necesară unei alte agenţii de pompe funebre pentru un serviciu, iar el o închiria."

„Este posibil să ne uităm puţin la ea?"

„Sigur, urmează-mă, că o luăm pe scara interioară"

Patru rânduri de trepte făceau legătura între terasa condominiului şi garajele de la intrare, cel al lui Gianna era cel mai spaţios si se putea vedea şi din exterior, este de înțeles că s-a oferit să găzduiască în interior maşina tatălui.

Odată intraţi și după ce au coborât grilajul în urma lor, Germano porni de la partea din spate a maşinii, acolo unde sunt puse sicriele, chiar dacă prietena sa părea destul de tulburată la vederea acelor mișcări, comisarului, însă, după acel raid nocturn la cimitir, nu-i făceau nici un efect faptul de a se aşeza pe scaunul din dreapta în maşina mortuară.

Examina totul cu atenţie, în căutarea a ceva care nici el nu știa ce era; după o analiză atentă se ridică în picioare și merse în partea anterioară, cu intenţia de se aşeza pe scaunul şoferului. Acte erau puține în torpedou, nu mai mult decât minimul indispensabil: certificatul de înmatriculare, pagina suplimentară, fotocopii de taxe vechi plătite și încă vreo câteva. Atenția comisarului căzu asupra parbrizului, în special asupra unor autocolante care erau aplicate, coborî din mașină și cu un semn făcut cu mâna o chemă lângă el pe Gianna.

„Îți spun ceva astea?"

„Nu prea, par cele care sunt date după revizia tehnică periodică sau membrilor unui club automobilstic."

„Pe când nu, sunt vignette anuale pentru autostrăzile elvețiene."

„Dar tata nu se ducea în Elveția! Nu a fost niciodata, nici măcar în trazit în Elveția."

„În realitate, este suficient să meirgi chiar și o dată pe an pentru a avea obligația de a cumpăra abonamentul anual ... vezi acolo sunt toate, din 2007 până în 2011, cu excepția acest an ..."

„Nu știu ce să-ţi spun, Vincent, nu am cea mai mică idee de ce se ducea maşina mortuară în Elveția, dar îmi amintesc că o închiria la diverse agenții, poate trebuiau ei să meargă acolo."

„Ei bine... din ceea ce îți amintești, Franco se limita doar la închirierea maşinii sau se ducea şi el? Poate doar ca şofer... "

„Când venea să o ia, era întotdeauna îmbrăcat impecabil, atunci când avea agenția se îmbrăca așa numai în zilele în care era o înmormântare, de fapt ... nu-mi amintesc să mai fi venit altcineva cu el pentru a lua maşina, da, probabil o conducea el.”

„Avea cheile de la garaj?”

„Nu, pe acelea le am doar eu, deci cu scuza că trebuia să ia cheile venea sus si beam o cafea împreună, nu mi-a cerut niciodată să-i fac un duplicat.”

„Cât timpt trecea, de obicei, de când venea să o ia până atunci când o readucea în garaj?”

„Întotdeauna o zi sau două, spunea să nu îmi fac griji, că era normal să întârzie, așa că, pentru a nu veni să deranjeze noaptea sau dimineața devreme ar fi parcat în fața casei lui sau în vie, apoi, următoarea zi, m-ar fi sunat să știe când aș fi acasă, ca să o readucă; n-am întrebat niciodată prea multe, Vincent, mi se părea în regulă.”

„Sigur Gianna... ne putem întoarce sus, am terminat aici.”

Îşi pregătiră alte cafele, odată înapoi în apartament, ambii devenind deodată foarte tăcuţi; fu iar Germano cel care întrerupse tăcerea şi jena.

„Fratele tău în schimb? Ce mai face?”

„Mark a plâns mult, mi-era greu să-l recunosc, la urma urmei ţinea mult la tatăl nostru, se pare că aveau o relație specială.”

„Dacă pot întreba ... cu ce se ocupă fratele tău?”

„E aproape un șomer, două sau trei nopți pe săptămână are de lucru ca şi chelner într-un restaurant din apropiere, poate părea puțin, dar pentru noi este mult.”

„Explică-te mai bine!”

„Acum câțiva ani a avut probleme, îi plăcea să joace și a mizat totul, mergea şi la cazinou și la fel ca toți jucătorii obişnuiţi, la sfârșit pierdea.”

„Cine l-a ajutat să iasă din necazuri?".

„Cred că tata i-a dat o mână, dar în legătură cu aceasta nu am intrat niciodată în detalii.”

„Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?”

„E chestie de acum cinci sau șase ani.”

„Deci pe la sfârșitul anului 2006?”

„Da, cred că aceea era perioada.”

Ca de obicei, Germano convocă o mică reuniune în biroul său pe la mijlocul după-amiezii. Fu chiar rândul lui să vorbească primul, astfel încât

să-i poată pune la cuent pe colaboratorii săi de elementele noi, dintre care unele apărute în acea dimineață.

„La acest punct, nu mai sunt sigur că maşina mortuară transporta cadavre, cel puțin nu în ultima perioadă”, inspectorul Parisi nu făcu altceva decât să exprime în cuvinte ceea ce toţi deja suspectau.

„Într-adevăr nu”, spuse imediat comisarul „Singurul lucru pe care mai trebuie să-l înţelegem este dacă se oprea în Elveția sau nu, deși sunt convins că da”, care, nepercepând niciun dezacord, continuă: „Am încercat să aprofundez chestiunea enigmelor, de care bătrânul părea a fi un maestru, am constatat că i le-a publicat un prieten care lucrează pentru o gazetă de enigmistică; voi încerca să-l găsesc și să-l fac să-mi spună ceva; Fiorini și Pennino, am ceva să vă întreb”.

„Spune-ţi, domnule comisar”, au răspuns aproape la unison.

„Acum câteva ore am solicitat oficial informații la garda de finanţă relative la Venturi, dar nu la Franco, ci la fiul său Marco, aș vrea ca, fără să forţaţi prea mult, să urmăriţi această chestiune și, de îndată ce raportul este gata, să mă informaţi.”

„Cu siguranță.”

„Spune-mi, Angelo!”

„Dacă pot... în ce fel de afaceri crezi că s-a băgat Marco Venturi?”

„Nu știu încă, dar știm că era un jucător de noroc, și există două certitudini cu privire la acest tip de viciu: una este faptul că în cele din urmă se pierde mereu, cealalaltă este că se reuşeşte să se acumuleze munți de datorii.”

„Am înțeles.”

„Di Girolamo!”

„Da, spuneţi!”

„Ancheta din Milano o poţi lăsa deoparte, eu sunt convins că, dacă vrem să aflăm la ce a fost folosit acel pumnal, trebuie să căutăm în altă parte.”

„Da, domnule comisar, m-am convins şi eu de-acum.”

„Avem o mulțime de întrebări și încă nici un răspuns”, exclamă cu un pic amărăciune comisarul care, imediat după aceea, adresându-se celor prezenţi, încercă să facă o listă.

„Putem intui că totul a început în februarie-martie 2007, cel mult cu câteva luni înainte, dar nu știm cine a pus pumnalul în sicriu, nici ceea ce s-a făcut sau cine a fost ucis cu arma aia, de asemenea, nu avem cea mai mică idee de ce a fost ucis Venturi; ca să nu mai vorbim de maşina mortuară care

face înainte și înapoi în Elveția și de un bilet al cărui destinatar nu se cunoaşte, o frumosă enigmă, cea mai complicată pe care Venturi a reușit vreodată să creeeze...”

Secundele unei tăceri care exprima mai bine decât cuvintele dezorientarea comisarului, fură întrerupte de inspectorul Di Girolamo.

„Dar ... trebuie adăugat că doar de câteva zile ne ocupăm de acest caz, nu cred că este ușor să facem mai bine, domnule comisar.”

„Ai dreptate şi tu, Di Girolamo, să ne întoarcem la treabă, între timp voi încerca să dau de urma prietenului lui Venturi, cel care îi publica enigmele.”

După ce toată lumea a ieșit, Germano începu să-şi caute agenda personală în interiorul nenumăratelor buzunare ale hainei; odată găsită, parcurse repede cu privirea notele sale în căutarea acelui nume sau, mai degrabă, a singurei părţi din el de care Gianna îşi amintise. După o confruntare rapidă cu agenda luiVenturi îşi imagină că persoana în cauză ar trebui să fie un anume Augusto Parrino, îşi apropie telefonul de el și începu să formeze numărul.

„Gazeta rebusurilor, bună ziua.”

„Bună dimineața, domnișoară, numele meu este Vincent Germano, sunt un comisar de poliție, aș dori să știu dacă la voi lucrează un anumit Augusto Parrino.”

„Da, desigur, dacă aşteaptaţi două secunde trec apelul direct la dumnealui.”

„Sunteţi foarte amabilă, mulțumesc!”

„Parrino, cine vorbeşte?”

„Bună dimineața, domnule Parrino, sunt comisarul Germano, de la poliție, îmi pare rău că vă deranjez, dar vă sun în legătură cu un anumit Franco Venturi ... îl cunoşteaţi?”

„Da, sigur, ce nenorocire săracul ... ne cunoşteam de treizeci de ani; ne-am întâlnit când eu, încă foarte tânăr, pentru a câștiga ceva bani am început să lucrez pentru el, la agenția de pompe funebre; am ținut mereu legătura chiar și după aceea și se întâmpla să mergem să bem o cafea împreună.”

„Am fost curios când am descoperit că Franco era pasionat de rebusuri, enigme în special ... fiind un prieten apropiat al familiei, am fost rugat să încerc să vă găsesc, domnule Parrino, în primul rând pentru a vă informa de nenorocire, în cazul în care nu aţi fi ştiut, și în al doilea rând să aflu dacă Franco v-a trimis ceva de publicat recent, fiica ar dori să păstreze toate rebusurile pe care le făcea tatăl ei... ”

„Da... consideraţi, domnule comisar, că mă contacta rar pentru aceste lucruri, în orrice caz, ceea ce a fost publicat luna trecută este încă aici, celelalte, cele mai vechi, ar trebui să intru în baza de date și va dura câteva zile pentru a le avea pe toate.”

„Mulțumesc, domnule Parrino, deocamdată mi-l puteţi da pe acesta din urmă, îl puteţi scana după care să mi-l trimiteţi prin e-mail? Evident, cu rezolvarea deja..eh eh ... nu suntem campioni de enigmistică noi ...

„Aceea pot să vi-o dau imediat, fraza este: «*DA TOCCO CELEBRE/ CU ATINGERE CELEBRĂ*», gândiţi-vă, domnule comisar, că m-a rugat să o public cât mai curând posibil.”

„De obicei, nu era aşa?”

„Nu, mi le trimitea odată terminate și gata, apoi era grija mea să-l informez atunci când erau publicate, uneori treceau chiar și luni.”

„Înțeleg, oricum vă multumesc, iar pe celălalte mi le daţi când puteţi, aţi fost deja prea disponibil.”

„Nu vă faceți griji, ah... salutaţi-o pe Gianna din partea mea când o vedeţi.” „Cu siguranţă.”

Apelul telefonic încă nu se terminase când acele cuvinte monopolizau deja gândurile lui Germano, „cu atingere celebră” întrebându-se ce naiba însemna, încercă să le noteze, mental, în acea lungă listă de lucruri fără răspuns, cel puțin pentru moment.

„Amintindu-și că promisese Ariadnei că vor ieșire în seara aceea, doar ei doi, se grăbi să-şi strângă lucrurile; avea să reia investigaţia în dimineața următoare.

26 mai

Noul obicei de a ajunge la birou înainte de șapte părea să nu vrea să mai abandoneze comisarul, mai ales acum când se studiau dosare din care era necesar să găsească ceva neapărat, analize care cereau concentrare și liniște, ambele greu de avut deja la opt dimineața. Liniștea zorilor de fapt, devenea unul dintre cei mai buni aliați, cu care, de îndată ce agentul de pază îi dădu ultimul dosar venit de la garda de finanţă, putu să înceapă complicata munca ce îl aştepta. Dosarul era cel referitor la Marco, fiul lui Venturi, era evident că atât Pennino cât şi Fiorini trebuie să-i fi grăbit pe colegii de la finante dacă erau deja la dispoziţia lui Germano; îşi promise să le mulțumească cât mai curând posibil. Începând să răsfoiască, îşi dădu imediat seama că fiul era exact opusul tatălui său în ceea ce priveşte prudența economică, primul inconstant și cheltuitor, responsabil și bun investitor al doilea.

După examinarea dosarului timp de aproape o oră, comisarul apropie telefonul, deşi nu era încă ora opt era sigur că nu deranja pe cine se pregătea să apeleze.

Angelo Parisi, după nici trei apeluri, răspunse.

„Alo!”

„Sunt Vincent.”

„Noutăţi?”

„Ceva ar fi, în primul rând, ieri am vorbit cu un prieten al lui Venturi, cel de la ziarul de enigmistică, mi-a da soluția ultimei enigme, pe care bătrânul o dorea publicată cât mai curând posibil ... soluţia este: « *DA TOCCO CELEBRE* /CU ATINGERE CELEBRĂ».”

„Um ... ce crezi, Vincent? Un fel de testament?”

„Chiar aşa, dar am vrut să ascult şi părerea ta despre el, dacă am reuşi să înţelegem ce naiba înseamnă cuvintele acelea atunci am descoperi, de asemenea, cine l-a ucis; un alt lucru, am analizat situația fiului său Marco, cea penală e în regulă, cea financiară mai puțin; aş avea nevoie de tine ca să te ocupi de o cercetare.”

„În ce domeniu?”

„Ar trebui să-mi faci o listă cu toate persoanele dispărute în luna precedentă zilei în care cuțitul a fost ascuns în sicriu, adică 19 februarie 2007, dintre aceştia selecționează-i doar pe cei care au avut precedente

pentru cămătărie și apoi nu au mai fost găsiţi, începând cu Roma și provincia, dacă nu găseşti nimic, extinde căutarea în întregul Lazio.”

„Perfect, sper să îţi pot trimite datele la începutul după-amiezii, între timp, voi începe şi eu să lucrez la acele cuvinte; Vincent, sigur că acest om bătrân se dovedește a fi exact opusul unui bătrân îndrăgostit de pământul său, după cum părea si vrea să pară.”

„Nu-mi mai aminti, Angelo ... e timpul să găsim niște răspunsuri.”

„Am înțeles, ne punem la curent după-amiază.”

„Ne vedem mai târziu, Angelo.”

Când amiaza trecuse deja de câteva minute, comisarul îşi impuse să mănânce ceva; trebuind să cumpere țigări, decise să intre în barul de peste drum. Comandă un sandwich și se așează într-un colț, singur cu gândurile lui, când telefonul începu să sune.

„Germano.”

„Vincent, sunt Angelo.”

„Spune-mi!”

„Deşi mă aflam la secția de poliție din alte motive, am reuşit oricum să caut...”

„Bine.”

„Uite... în acea lună nu a dispărut nimeni cu antecedente pentru cămătărie, cu toate acestea, căutând mai bine, am descoperit că un anumit Mario Gentile a dispărut pe 16 februarie 2007...”

„Trei zile înainte de...”

„Exact, cu trei zile înainte ca acel pumnal să părăsească Roma pentru a ajunge în Milano; în orice caz, acest Gentile nu are antecedente penale, dar în 1990 a fost denunțat pentru cămătărie și extorcare, plângere care a fost retrasă câteva zile mai târziu.”

„Ascultă, Angelo, eu nu sunt la birou acum, ai putea de acolo să dai de urma vreunei rude a acestui Gentile și să o trimiţi la mine în secția de poliție, cât mai curând posibil?”

„Cred că da, în plângerea de dispariție sunt diferite numere de telefon de contactat, în orice caz voi găsi pe cineva.”

„Uite ... voi rămâne la birou până târziu în seara asta, îi poți trimite la mine când vrei” .„Ok, Vincent, îţi dau confirmarea imediat ce pot.”

„Mulțumesc, Angelo!”

„Te rog, ne vedem mai târziu.”

După acest apel, comisarul reuşi să se bucure mai mult de sandwich, îşi făcuse deja o idee, acum nu-i rămânea altceva de făcut decât să caute confirmări.”

La începutul după-amiezii era prevăzută ca de obicei o reuniune pentru a examina situația cu ceilalţi colegi, reuniune pe care Germano o anulă după ce primise un mesaj de la inspectorul și prietenul lui, Angelo Parisi, în care scria: „LAURA AMATI GENTILE, SOȚIE, VINE LA ÎNCEPUTUL DUPĂ-AMIEZII”.

Doamna veni înainte de ora patrusprezece şi treizeci, când fu primită de către comisar în biroul său, care încercă să fie cât mai sensibil posibil, deoarece, în cazul în care ideea lui se confirma, doamna Amati avea să afle, la scurt timp după aceea, că este văduvă.

„Doamnă, îmi cer scuze pentru a nu vă fi contactat personal, dar am fost ieşit toată ziua și am preferat, în orice caz, să nu pierd timpul.”

„Nu vă faceți griji, domnule comisar.”

Laura Amati Gentile era îmbrăcată elegant, în unele privințe chiar rafinat, de la coafura se intuia că era frecventatoare asiduă a unor Beauty Center la modă; cu toate acestea, Germano a reușit să întrevadă şi altceva, originile sale de exemplu: lumea din care venea trebuie să fi fost foarte diferită de cea cu care se obișnuise în ultimii ani.

„Ascultaţi bine, doamna Gentile, după cum ştiţi deja, am cerut să vă întâlnesc pentru a vorbi despre soțul dumneavoastră...”

„Da, trebuie să-mi daţi o veste proastă?

„Sincer... nu, trebuie să vă pun câteva întrebări.”

„Spuneţi.”

„Uitaţi, cred că am înțeles cum Mario, soțul dumneavoastră, îşi câştiga existenţa... dacă excludem evident activitatea pe care declara că ar fi făcut-o, și anume cea de tapițer.”

„De afacerile sale eu n-am ştiut niciodată nimic, domnule comisar.”

„Vreau să vă cred, chiar dacă nu cred că nu v-ați întrebat vreodată cum făcea soțul dumneavoastră să aducă acasă toți banii aceia...”

„Întotdeauna am crezut ca era bun la locul de muncă, nimic mai mult.”

„Um... cred, dar am nevoie să știu dacă ştiţi unde este acum, uitaţi ... nu am de gând să mă pun să îl caut, vă jur, vreau doar să știu dacă, de fapt, a scăpat sau nu.”

„Scăpat de ce?”

„Doamnă, cămătarii pot fugi de o mulțime de lucruri, sau oameni.”

După acea frază, privirea doamnei Amati coborî brusc, ca şi cum ar fi aşteptat lovitura finală.

Dacă ştiţi ceva, trebuie să-mi spuneţi neapărat, pentru că, dacă soţul dumneavoastră nu a fugit din Roma, am motive serioase să cred că a fost ucis în urmă cu mai mult de cinci ani."

„Ucis?"

„Da, doamnă, ucis! Deci, dacă dumneavoastră aţi depus acel denunţ de dispariţie doar pentru a-l proteja, trebuie să-mi spuneţi, nu i se va întâmpla nimic... spuneţi-mi pentru numele lui Dumnezeu!"

Privirea lui Laura Amati, de data aceasta înceţoşată de lacrimi, se îndreptă spre cea a comisarului, cuvintele care urmară nu erau nimic altceva decât un geamăt slab, aproape de neînţeles.

„Nu, în acea dimineaţă a ieşit din casă şi nu s-a mai întors; niciun telefon, nicio scrisoare, nimic în toţi aceşti ani, dacă vreţi adevărul, domnule comisar, m-am simţit o văduvă deja din ziua următoare."

De data aceasta Germano nu se îndură să insiste din nou, se lăsă pe spate şi oferi ceva rece de băut doamnei.

De îndată ce Laura Amati Gentile ieşi definitiv din biroul comisarului şi din acea anchetă, Germano începu să contacteze unul câte unul colaboratorii săi pentru a-i convoca în biroul lui. Primul care a intrat a fost Di Girolamo, care fu trimis imediat să vizioneze imaginile înregistrate de camerele cu viziune nocturnă, cele instalate în jurul barăcii din via de lângă Frascati a bătrânului Venturi. Venditti, în schimb, avea sarcina de a găsi instrumentele necesare pentru a căuta cadavre în subteran.

Pennino şi Fiorini ar fi trebuit să completeze lucrările de rutină în următoarele două ore, şi apoi să fie gata pentru a-l ajunge pe comisar şi pe ceilalţi într-un loc despre care Germano nu dădu multe explicaţii.

La apel lipsea doar Parisi.

„Poliţia din Roma, bună ziua."

„Eu sunt comisarul Germano, bună ziua, ascultaţi, unul dintre inspectorii mei, domnul Angelo Parisi, este la voi azi pentru un curs de perfecţionare, îl puteţi contacta şi să-i spuneţi să mă cheme?"

„Aşteptaţi o clipă, domnule comisar, cursul ar trebui să se fi încheiat deja, dacă rămâneţi în linie încerc să-l contactez imediat."

„Mulţumesc!"

După mai puţin de câteva minute fu chiar Parisi cel care reluă conversaţia.

„Spune-mi, Vincent.”

„Bună, Angelo, ascultă, îmi pare rău că te deranjez în timp ce ești, ca să spunem așa, în permisie, dar am nevoie de tine.”

„Oh, spune-mi totul!”

„Îți amintești de baraca aceea în care te-ai dus cu câteva zile în urmă și în care ai găsit paharele cu urme de cianură?”

„Da.”

„Îţi aminteşti şi cum se ajunge acolo?”

„Cred că da, că nu ar trebui să fie o problemă.”

„Ei bine, vino direct acolo, în câteva ore ar trebui să fim toți ajunşi, dacă ajungi înainte, așteaptă-ne, dar nu intra.

„Bine ... dar ce vom face acolo?”

„Mergem să căutăm cadavre, Angelo.”

„Spus aşa, nu face un efect bun ... credeți că omul care m-a spionat în acea zi era în căutarea unui cadavru?”

„ Încă nu știu, dar vei vedea că în curând vom afla.”

„Pe curând, atunci.”

„Da, pe curând, Angelo.”

Nu a mai era timp pentru presupuneri improbabile sau reflecții, era timpul să se mişte, Germano înțelesese asta.

Inspectorul Di Girolamo fu mai rapid decât se aștepta, după doar puțin peste o oră se întorsese deja. Îl informă pe comisar că nimeni în acele zile și nopți nu s-a apropiat de baracă, lui Germano îi păru un pic de rău să audă acest lucru, pentru că însemna că omul nu se va întoarce, nu ar mai fi riscat să fie prins în flagrant; să mai aștepte putea însemna doar să piardă timp prețios, timp pe care nu-l aveau.

Germano ajunse, în acea după amiază, cu câteva minute înainte de cinci, când ceilalți erau deja acolo, sosiţi cu maşinile civile, în timp ce două maşini de patrulă cu lumini intermitente închideau drumurile de acces, în scopul de a îndepărta curioşii.

Aduseră şi câinii, care, în acest caz, ar fi trebuit să dea ascultare mirosului de cadavre, neavând haine sau alte obiecte ale persoanei pe care o căutau. Comisarul conducea toate operațiunile, deplasându-se în vie; în virtutea prieteniei sale cu Gianna, o informase dinainte de ceea ce urma să se întâmple, neîntâmpinând, așa cum îşi imaginase, nici un obstacol din partea ei. De aproximativ o jumătate de oră o echipă instruită să sape în pământ era deja la treabă, în acel moment reuşiră a scoate la lumină o

carcasă veche de un câine, mic, astfel că nici nu le trecu prin minte ideea că ar putea fi o ființă umană.

Fiind împreună, Germano și Parisi încercară să reparcurgă pașii pe care ultimul dintre ei îi făcuse cu câteva zile înainte, în aceeași vie, încercând să-și imagineze posibile scenarii.

”Vincent, dar de ce ai decis această accelerare? Să ieşim la lumină, vreau să spun.”

„Întrebare legitimă, vezi, atunci când Di Girolamo, după vizionarea înregistrărilor camerelor video pe care le instalasem, mi-a spus că nimeni nu a mai încercat să vină în această podgorie, în acel moment am înţeles că nimeni nu va mai veni înapoi; am sperat că te-a confundat cu un prieten sau chiar o rudă de ale lui Franco, dar acum cred că a înțeles exact cine erai și ce făceai în acest loc.”

„De doamna ce îmi spui în schimb?”

„A confirmat ceea ce bănuiam: soțul, cămătarul, e dispărut într-adevăr; apoi în această dimineață, în timp ce mă uitam la dosarul lui Marco Venturi, am înţeles încă ceva.”

„Știi că sunt o persoană curioasă, Vincent, ...“

„Știu, știu ... Marco Venturi, fiul lui Franco, dispune, dintr-o dată, de o sumă mare de bani în primele luni ale anului 2006, bani care vor fi epuizaţi în curând și pe care nu i-a primit de la tatăl său.”

„Ai spus că e un jucător înrăit ... poate a avut noroc, crezi că îi are de la altcineva?”

„Cine câștigă bani la jocuri de noroc, de obicei, îi pierde în aceeaşi seară, n-apucă nici să meargă la bancă să-i verse ... în schimb am impresia că i-a luat chiar de la acel cămătar, Mario Gentile, o sumă care variază între douăzeci și treizeci de mii de euro.”

„Atunci ce legătură are cu povestea asta tata Franco?”

„Are legătură, în opinia mea, o dată ce Gentile şi-a dat seama că fiul era fără bani, s-a dus să-i ceară direct de la tatăl său, Franco Venturi; de asemenea, cred că bătrânul a reuşit să-i dea o parte, o cifră ce se apropia de cei douăzeci de mii de euro dispăruţi din economiile sale poștale și de care nimeni nu știe nimic.”

„Atunci?”

„Atunci se întâmplă că acest cămătar vrea şi restul de bani, își dă seama că, cerând, i se vor da, și insistă cu cererile de bani.”

„Cereri care îi vor fi fatale ... cred.”

„Aceasta este ideea pe care mi-am făcut-o, Angelo, doar că trebuie să-i găsesc corpul, altfel nici o comparație a ADN-ului cu cel gasit pe pumnal, nicio pistă de urmat și mai ales nici o investigație.”

„Te-ai gândit că poate unul dintre fiii lui Gentile a vrut să-şi răzbune tatăl? Avea copii în primul rând? ”

„Două fete, au acum douăzeci și șapte și douăzeci și nouă de ani, aș dori să am o discuție cu ele, deoarece pe mama lor am ascultat-o deja.”

„Ţi le caut?”

„Nu acum, Angelo, deocamdată sunt doar două sărace fete care doar ce au avut certitudinea de a fi orfane de tată, să așteptăm până apare alt indiciu.”

„Ok, Vincent, cum vrei.”

„În timp ce vorbim să ne apropiem de ceilalţi.”

Operaţiunile de săpat în vie se desfășurau fără probleme, deşi până acum rezultatele au fost destul de slabe.

Inspectorul Parisi se întoarse de câteva ori în direcția comisarului, indecis dacă să pună sau nu alte întrebări, dar în cele din urmă decise să întrebe.

„Vincent?”

„Spune-mi, Angelo!”

„Scuză-mă... dar dacă găsim corpul lui Gentile s-ar putea presupune că acel bilet în care era scris „Am văzut..să ne întâlnim...etcetera” a fost trimis bătrânului de cineva care-l șantaja pentru că îl văzuse omorându-l pe cămătar? Desigur, este de exclus faptul că l-a scris el și apoi l-a conservat pentru a trimite-l cuiva ... ”

„Ascultă, Angelo, prea multe lucruri în povestea asta ar putea avea o dublă, dacă nu triplă, importanţă, la un moment dat nu puteam înțelege nimic, așa că am decis să fac mai puține ipoteze, să rămânem doar la fapte, și să plecăm de la acestea.”

„Bine, deci fără presupuneri.”

„Cel puțin în ceea ce-l priveşte pe cămătar, până când nu găsim corpul, presupunând că e pe aici pe undeva, să ne limită la a-l căuta.”

„Crezi că voi deveni vreodata un comisar, Vincent?”

„Ha, ha ... nu te mai gândi, continua să urmăreşti activitatea mai degrabă.”

Când trecuse de șapte de după-amiază de câteva minute, se începu să se discute despre reluarea căutărilor în dimineața următoare, probabil, lăsând o

patrulă care să supravegheze zona peste noapte.

Atenția comisarului, în acel moment angajat într-o dicuţie cu un agent de la laboratorul de criminalistică, fu atrasă de unul dintre oamenii care trebuiau să sape.

„Ce s-a întâmplat?”

„Vedeţi, domnule comisar, acele două rânduri de viță de vie?”

„Ultimele două? Cele aproape de gard? Da.”

„Problema este că pământul din jur a devenit tot noroi, la suprafață nu se vede, pare destul de uscat, dar cum cobori douăzeci de centimetri găseşti doar noroi, și de aceea este inutil să se sape ...”

„În opinia dumneavoastră, de ce depinde?”

„Ar fi trebuit să ne dăm seama deja, sunt conducte la cincisprezece sau douăzeci de centimetri în sol, paralele cu rândurile; acestea sunt de obicei puse, deoarece pot fi oricând utile pentru a te lega la apă în orice punct și ...”

„Ce probleme au aceste conducte?”

„Sunt pline de găuri, ca o sită, de aceea pământul de mai jos este doar noroi.”

„Ce putem face?”

„Să oprim apa, dacă reuşim să găsim contorul ... în orice caz, până mâine dimineață va fi imposibil să continuăm.”

„Eu cunosc pe unul dintre proprietarii acestui loc, voi încerca să văd dacă ne poate ajuta.”

„Vă mulțumesc, domnule comisar, pentru că, dacă nu putem închide contorul, este inutil să mai venim mâine dimineață.”

„Am înţeles, aşteptaţi-mă aici.”

Germano așteptă să se distanțeze la câțiva metri de ei înainte de a forma numărul prietenei sale.

„Alo!”

„Bună, Gianna, sunt Vincent.”

„Bună ... noutăţi?”

„Pentru moment nu, dar trebuie să știu unde a dispus tatăl tău să fie instalat contorul de apă.”

„Um ... scuză-mă, dar ce s-a întâmplat?”

„Nimic grav, Gianna, doar că unele podgorii sunt inundate în subsol și, ca să continuăm să săpăm, trebuie să oprim apa.”

„Am înțeles, nu-mi vine nimic în minte ... încearcă în baia de la baracă, tata avea un duș într-un colț și cred că şi closetul, ai putea încerca acolo.”

„Mulțumesc Gianna, cum am noutăţi, îți spun.”

„Mulțumesc, Vincent.”

Imediat după introducerea telefonului în buzunar, Germano îl chemă pe inspectorul Parisi.

„Angelo, scuză-mă, dar când în ziua aceea când ai intrat acolo ai văzut o baie? Sau ceva care semăna cu o baie?”

„Nu.”

„Gianna mi-a spus un colţ în care tatăl său avea un fel de duș improvizat și o toaletă."

„Toaleta am văzut-o, dar părea ca a fost pus acolo să putrezească, nu părea să funcţioneze.”

„Să mergem să aruncăm o privire.”

Cei doi au intrat în baraca rău mirositoare pe rând, aproape în vârful picioarelor, Parisi îi arătă comisarului întâi chiuveta din care au fost luate paharele, apoi au examinat cele două camere mici, cea în care se afla butoiul şi cealaltă, utilizată ca un șopron pentru unelte.

Praful era peste tot, în lumina slabă era greu să se facă distincția între gunoaie şi obiectele care erau încă utilizabile, Germano continua să se uite în jur, așteptând ca Angelo să-şi amintească unde era toaleta; după câteva secunde fu ghidat spre colțul din dreapta.

Closetul era pe jumătate negru de mizerii încrustate, astfel că era greu de crezut că Venturi încă îl folosea pentru nevoile sale, numai ziare împrăștiate în jur, câteva lemne mucegăite și o veche perdea agățată de tavan, care odată, probabil, servea pentru a delimita duşul.

Examinară cu atenție cu ajutorul unei lanterne electrice mici pe care Parisi întotdeauna o avea cu el, dar nici o urmă de contor; privirea inspectorului, apoi, se opri asupra unei trape vechi care se deschidea numai agățându-se de fantele mici pentru aer prezente pe partea vizibilă a acesteia.

Deschizând-o, găsiră apometrul, dar nu numai atât.

„Și asta ce naiba este, Vincent?”

„Un telefon ... unul dintre cele vechi, cu bandă, încearcă să ridici receptorul.”

„Are ton! Stai, să încerc să formez numărul tău de mobil.”

Telefonul comisarului sună după câteva secunde, era pentru prima dată pentru amândoi când au descoperit un telefon ascuns într-o gură de vizitare.

„Acest lucru ce înseamnă, Vincent?”

„Aceasta înseamnă că bătrânul nu era prost ... notează numărul acesta și, de îndată ce ne vom întoarce la birou pentru a afla al cui este, apoi obţine lista de apeluri din ultimele șase luni, în intrare și ieșire.”

„Consider-o făcută deja, dar cu ceilalţi cum facem?”

„Pentru moment, să ne limităm să spunem am găsit contorul, apropo ... să-l închidem, aşa mâine ceilalți vor putea lucra.”

Prin rotirea manetei în sus comisarul întrerupse fluxul de apă, apoi se asigură că colegul său a înţeles cum trebuiau să se mişte.

„Crezi că asta era ceea ce căutau acum câteva zile?”

„Cred că da, Angelo, acum însă, trebuie să ne grăbim să avem acele date.”

27 mai

După o noapte de nesomn, dominat de ceea ce cele mai recente descoperiri puteau însemna, comisarul ajunse la birou odată cu primele raze ale răsăritului, lucru ce devenise de-acum obișnuinţă.

După câteva minute sosi şi Parisi, care, cunoscându-l de mulți ani pe Germano, îi intuia starea de dificultate și anxietate, mai ales în cazul investigațiilor de acest tip, în care totul era lăsat pe seama intuițiilor comisarului.

Deciseră să înceapă ziua, bând o cafea la bar; în curând aveau să sosească datele relative la postul telefonic *ascuns* posedat se Venturi, din acel moment, pentru amândoi nu ar mai fi fost ușor să găsească un moment liber.

„Această ploaie nu ne va ajuta, Vincent."

„Nu, sper doar că mai pot lucra în vie, ar fi păcat să pierdem o zi întreagă de cercetări."

„Ești încă sigur că vom găsi ceva acolo, nu?"

„Din ce în ce mai mult, mai ales după ce am găsit telefonul acela ... dacă te gândești bine, de ce o persoană care are lucruri compromiţătoare de ascuns ar trebui să le răspândească prin casă? Cel mai bine e să le ţină într-un singur loc."

„Raționament just."

Aparatul pentru primirea faxurilor se activă la câteva momente după cei doi reveniră la secția de poliție, Parisi, atunci, decise să se oprească în fața acestuia până când avea să înceteze să mai primească.

După o privire rapidă, inspectorul îi dădu hârtiile lui Germano, care citi cu voce tare numele proprietarului liniei telefonice.

„Augusto Rosi, născut în Roma, pe 13 septembrie 1927 ..."

„Uită-te la adresa, Vincent."

„Ce ticălos!"

„Te gândești la ce mă gândesc şi eu?"

„Să-l găsim pe acest Rosi, convoacă-l imediat, dacă este nevoie, trimite o maşină să-l ia ."

„Am zburat."

În timp ce Parisi revenea deja la biroul său, Germano se inchise în lui şi începu să examineze contactele telefonice ale acelui utilizator; ajunse până la anul precedent, notând datele și durata apelurilor, menționând că toate apelurile nu au fost efectuate, ci primite cu excepţia unuia, care, după o verificare rapidă, s-a dovedit a fi numărul fiului lui Rosi.

Comisarul avu grijă imediat să primească şi lista contactelor din anii precedenți, ar fi putut jura că ştia cu exactitate când a început acest flux anormal.

După doar oră şi ceva era deja la dispoziția sa o altă listă, cea referitoare la diferite baruri din Castelli Romani pe care acest telefonist anonim le-a vizitat pe parcursul anului trecut; alegea întotdeauna unul diferit pentru a-l apela pe Venturi; ultimul apel a fost făcută cu o zi înainte ca bătrânul să moară, la 10:14 în acea dimineață, a durat patru minute și șase secunde.

Treisprezece baruri utilizate pentru a telefona, cel puțin în unul dintre ele trebuie să fi lăsat vreo dată despre el.

Luând agenda, notă adresa celui din care Venturi a fost apelat pentru ultima dată; în mintea lui, comisarul, îl putea vedea pe acel biet om în vârstă, în timp ce se apropia chircit de telefon pentru a răspunde la ceea ce ar fost fi ultimul apel telefonic a vieții sale.

Notă şi adresele celorlalte baruri, pe care le-ar fi vizitat imediat după cel din Grottaferrata.

Era deja cu cheile de la mașină în mână gata să plece, când îl văzu pe inspectorul Parisi intrând în biroul fără să bată că, dar înainte de a putea rosti un cuvânt Germano întrebă.

„L-i găsit pe Rosi?”

„Nu, dar l-am găsit pe fiul său, vine aici, şi în plus l-au găsit pe Gentile ...”

„Unde?”

„În podgoria lui Venturi, într-un sac de gunoi negru ... tocmai voiai să pleci undeva, Vincent?”

„Da, dar mă duc acolo mai târziu în cazul acesta, fiul lui Rosi vine aşadar?”

„Lucrează în apropiere, a spus că într-un sfert de oră e aici.”

„Ei bine, cheamă-l acum pe Marco Venturi, fratele lui Gianna, nu cred că e prea ocupat cu munca ... spune-i să vină imediat și vezi, dacă se codeşte, trimite o maşină să-l ia.”

„Am înțeles, Vincent, dar ...”, fraza lui Parisi fu întreruptă de cineva care bătea la ușă; răspunsul comisarului a fost rapid.

„Intraţi!”

Timid, aproape scuzându-se pentru deranj, un om de cincizeci de ani, bine îmbrăcat și cu o servietă ca un apendice al mâinii drepte, intră în biroul

lui Germano, după ce se prezentă ca Attilio Rosi i se oferi un scaun, în timp ce Parisi se îndepărtă, închizând ușa în urma lui.

„Bună dimineața, domnule Rosi, scuzaţi-mă dacă v-am pus în stare de alertă, dar ...”

„Nu vă faceți griji, domnule comisar, mi-era teamă să nu se fi întâmplat ceva cu tatăl meu, dar m-am informat şi tatăl meu este bine ... spuneţi.”

„Tatăl locuiește cu dumneavoastră?”

„Două zile pe săptămână, în celălalte zile stă cu sora mea sau la țară, are o bucată de teren cu o casă mică chiar la Frascati.”

„Îl cunoaşteţi pe vecinul tatălui dumneavoastră? Acela care avea via adiacentă casei vreau să spun?”

„L-am întâlnit de câteva ori când îl însoțeam pe tatăl meu în mediul rural, un salut rapid și nimic mai mult, părea ca o persoană în regulă ... am auzit că a murit recent.”

„Din păcate, da ... scuzaţi-mă, dar de ce vă însoțeaţi tatăl?”

„Din păcate, stă într-un scaun cu rotile de zece ani, este, de asemenea, foarte bătrân și surd.”

„Asta înseamnă că nu aude prea bine, sau...?”

„Surd complet, trebuie să citească pe buze pentru a înțelege ceea ce spune o persoană, aceasta este o situație un pic dificilă, domnule comisar.”

„Din ceea ce ştiţi, tatăl dumneavoastră are o linie telefonică acasă?”

„Da, a fost conectat cu mai mult de douăzeci de ani, mama mea, care a murit în urmă cu șase ani, a vrut să aibă şi acolo telefon pentru situații de urgență; tata nu cred că poate face mult uz de acesta, dar ne face să fim mai liniştiţi, știind că ne poate chema în caz de nevoie; s-a întâmplat, nu cu mult timp în urmă, să uite medicamentele la mine acasă, așa că m-a sunat și l-am auzit repetând aceeași frază de zeci de ori, am urcat în maşina şi i le-am adus.”

„Și niciodată nu s-a întâmplat, în timp ce eraţi acolo în casă, ca telefonul să sune și apoi să se oprească brusc, fără ca cineva dintre voi să fi răspuns?”

„Nu, din câte îmi amintesc, dar repet, petrec foarte puțin timp la fermă.”

„Uitaţi, domnule Rosi ... aveam nevoie doar de o confirmare a lucrului la care m-am gândit și...”

„Și aţi avut-o?”

Absolut, trebuie, de asemenea, să adaug că va fi probabil, în câteva zile, să fiţi vizitaţi de tehnicieni de la poliție pentru a examina linia telefonică a tatălui dumneavoastră, v-am putea suna direct atunci când va fi necesar?”

„Desigur, dar aş putea să știu ...”

„Pentru moment, pot spune doar că obiectul anchetei în cauză este o crimă, bănuiesc că cineva s-a conectat ilegal la linia tatălui dumneavoastră, în scopul de a efectua sau primi apeluri telefonice destul de compromiţătoare; cred au reușit să creeze un fel de *duplex*, dacă vă amintiți conexiunile vechi ...”

„Da, da, îmi amintesc, dar de ce tocmai tatăl meu?”

Cu un zâmbet crispat comisarul răspunse imediat: „Dacă aţi face ceva necurat și v-aţi teme că vă controlează poliție, cu interceptări și altele, aţi fi în stare să găsiţi un mijloc de comunicare mai sigur decât telefonul tatălui dumneavoastră?”

„Nu știu, de ce ...?”

„Aţi intercepta vreodată telefonul unui surd?”

Această propoziţie fu urmată de un zâmbet de înțelegere între cei doi, Attilio Rosi se pregătea să plece când îi adresă o ultimă întrebare comisarului.

„Acum înțeleg de ce tot acel tam-tam în via luiVenturi ... dar ce-a făcut?”

„Nu vă faceți griji, curiozitatea vă va fi în curând satisfăcută, foarte curând ...”

Germano nu au avu timp să închidă ușa că Parisi era deja în fața lui, gata să vină după el.

„Este cum ne-am gândit?”

„Ascultă, Angelo, tu ai intercepta telefonul unuia de aproape nouăzeci de ani, surd?”

„Um ... Venturi era isteţ ... apropo, fiul a venit pe propriile picioare, este în sala de așteptare de așteptare și pare destul de agitat, îl las să intre?”

„Să așteptăm încă douăzeci de minute, să se mai agite puţin pe scaun, în timp ce eu fumez o țigară ...”

„Pentru el la ce te-ai gândit?”

„La nimic special, vreau doar să știu în ce măsură este implicat în uciderea lui Gentile...”

„Ok, Vincent, în douăzeci de minute ţi-l trimit.”

Germano fumă două țigări în interval scurt de timp, încurajat totuşi de faptul că unele răspunsuri începeau să sosească.

Umplu acele câteva minute rămase înainte de a-l interoga pe Marco Venturi, vorbind cu fiul său Luca; de câteva zile avea febră, iar câteva râsete

cu tatăl său l-ar fi încurajat cu siguranță.

Acel scurt moment de caldură familială dispăru într-o clipă, de îndată ce comisarul auzi o bătaie la ușa lui.

„Intră, intră!”

„Bună ziua, numele meu este Marco Venturi, mi s-a spus că vreţi să vorbiţi cu mine.”

„Te rog, te rog, ia loc!”

Germano încercă să-l facă și mai nervos pe interlocutorul său, cu pauze lungi și nu întâmplătoare.

„Ai fost informat, cred, de ce s-a întâmplat cu tatăl tău, nu?”

„Este de necrezut ... nu am nici cea mai vagă idee de ce ...”

„Mi-am făcut eu o idee; investigăm pe un anumit Mario Gentile, și am ajuns la un punct bun.”

„ Mario Gentile?”

„Chiar el, îl cunoşti cumva?”

„Nu, n-am cunoscut pe nimeni care se numea aşa.”

„În curând îl vei vedea, ne ducem să-l arestăm, de-acum este mâncat.”

„Staţi puțin, domnule comisar...”

„Da, spune.”

„Acum îmi amintesc de cineva cu un nume similar ... o chestie cu mulți ani în urmă și...”

„Numele corect este cel care contează, cele asemănătoare nu ne interesează.”

„Nu, acum îmi amintesc bine, tatăl meu mi-a vorbit cu timp în urmă despre un Mario Gentile, spunea că era un delincvent, faceţi bine că-l arestaţi.”

„La naiba, ce schimbare, acum nici măcar cinci minute nu știai cine era, iar acum spui deja că ar fi bine să-l arestăm!”

„Am spus aşa...”

„Marco Venturi, spune-mi adevărul, ţi-ar conveni dacă Gentile şi-ar lua condamnare pe viață, este adevărat? În plus ţi-ar şi plăcea.”

„Dar ce? Acum, dumneavoastră v-aţi schimbat brusc, domnule comisar!”

„Da, fiindcă Mario Gentile nu a avut cum să-l ucidă pe tatăl tău și știi de ce? Pentru că l-am găsit într-un sac negru, în via bătrânului tău, și cred e acolo de cel puțin cinci ani, e adevărat?

Răspunde! ”

„Vreau să vină avocatul meu.”

„Astăzi sunt în grevă, doar eu sunt disponibil, atunci ... cât ai împrumutat de la Gentile la începutul anului 2006?”

Băiatul, neîncrezător și neliniștit, nu găsi nimic mai bun de făcut decât să-şi acopere fața cu mâinile, apoi să se întoarcă pentru a răspunde cu o voce care abia se auzea.”

„Treizeci de mii de ...”

„Mă gândeam la ceva mai puțin ... pentru ce aveai nevoie de toți banii aceia?”

„Pentru viața de zi cu zi, știţi cum e ...”

„Nu, nu știu, explică-mi, nu, de fapt, încerc să-ţi sugerez eu ... pentru lucruri cum ar fi poker-ul, nu-i așa?”

De-acum, și vocea slabă se stinsese, lăsând spaţiu unui plânset eliberator.

Germano așteptă câteva minute înainte de a relua.

„Cred că știai că Gentile, nereuşind să ia înapoi banii de la tine, a mers la tatăl tău...”

„Da, mi-era rușine, dar...”

„Dar tatăl tău, Franco, te-a ajutat, întâi îmblânzindu-l pe cămătar cu ceva bani, apoi eliminând definitiv problema... ce ţi-a spus tatăl tău despre asta?”

„La un moment dat mi-a spus că se rezolvase totul, că nu trebuia să îmi mai fac griji cu privire la nimic și de fapt avea dreptate, am crezut că că plătise toate datoriile, în schimb ...”

„În schimb, a rezolvat într-un alt mod ... privirea ţi s-a luminat mai devreme, atunci când ţi-am spus că Gentile era pe cale de a fi arestat pentru crimă, ţi-era teamă că, după moartea tatălui tău, se putea întoarce cu alte cereri de bani?”

„Da.”

„Nu se va mai întoarce... doar că cineva s-a întors la tatăl tău, cineva care poate l-a văzut omorându-l pe cămătar sau în timp ce ascundea arma crimei, nu știu, în orice caz, apoi a început să-l șantajeze.”

„Să-l șantajeze?”

„Da, și era cineva pe care probabil îl cunoștea deja, uită-te la acest bilet ... îţi spune ceva?”

„«*Te-am văzut bine ... să ne întâlnim la bar ...mă vei recunoaşte*», nu știu ce să vă spun, domnule comisar”.

„De data aceasta, te cred, dar, dacă ar fi să îţi vină în minte ceva, trebuie să-mi spui, bine?”

„Da, nu vă faceți griji.”

„Ascultă Marco ... înainte de a pleca vreau să arunci o privire la această fotografie.”

Comisarul luă ceva de la dosarul anchetei inițiale, aceea a inspectorului Angelucci din Milano, și o arătă interlocutorului său.

„Acesta aparţinea tatălui meu, îl ținea mereu la țară, pentru ca nu cumva să ne rănim, sora mea și cu mine, când eram mici ... l-a ucis cu acesta, nu-i aşa?”

„Încă nu știm, va dura câteva zile pentru un test de ADN, dar şi eu cred asta.”

„Ce dezastru am făcut !”

„Într-adevăr, Marco, chiar dacă nu ai comis nici o infracţiune, din cauza ta avem doi morți și un ucigaș încă liber.”

„Eu nu...”

„Sper că va fi o lecție, nu-i așa... să nu-ţi treacă prin gând să mergi să-i ceri surorii tale, Gianna, o mie de lire, ai înțeles? Dacă aud de un lucru de genul ăsta, te fac să-ţi piară cheful de de-astea, în felul meu însă, ... ai înţeles?”

După un semn cu capul, ca răspuns la ultima afirmație a comisarului, Marco Venturi ieşi, iar Germano avea un ucigaș încă în libertate la care să se gândească.

Înainte de a se ridica Germano încercă să treacă în revistă noile informații, încercând să pună un punct unde era posibil, astfel încât să poată direcționa eforturile acolo unde erau necesare.

Primul de apelat era Di Girolamo.

„Alo!”

„Salut, Giulio, sunt Germano.”

„Bună ziua, domnule comisar.”

„O zi bună şi ţie, bănuiesc că te-au informat în legătură cu noutăţile?”

„Da, am vorbit cu Parisi acum un minut.”

„Am nevoie ca tu să mergi merge la via lui Venturi, unde a fost găsit cadavrul lui Gentile, supraveghează toate operaţiunile pentru a-mi ușura treaba, iar în cazul în care apar probleme, spune-mi, ok?”

„Am înțeles, voi fi acolo în jumătate de oră.”

„Ei bine, dacă ai nevoie de cineva pentru a merge cu tine, poți vorbi cu Fiorini şi Pennino, Venditti în schimb va veni cu mine, în timp ce Parisi va trebui să lucreze la înregistrări și interceptarea convorbirilor telefonice.”

„Acum îi chem, domnule comisar, în orice caz, ne auzim spre seară pentru actualizări.”

„Foarte bine, Di Girolamo, pe curând!”

„Pe curând!”

Următorul apel preferă să nu îl facă, oricum se ducea la inspectorul Parisi.

Ușa de la biroul lui era întredeschisă, Germano intră numai după ce a bătut, în prealabil, colegul său, însă, era atât de concentrat asupra unor liste de apeluri, că aproape nu-l observă.

„Vrei să mergem să luăm o gustare, Angelo?”

„Aș spune nu, dar simt că înnebunesc aici, aşa că accept bucuros.”

Locul ales pentru prânzul rapid era un snack-bar în apropiere de secția de poliție; în acea zi nici unul dintre ei nu avea chef să comande sandwich-uri, astfel încât au optat pentru o farfurie de fettuccine, cu speranța că îi va pune pe picioare.

Tăcerea domni în timpul primelor îmbucături, dar curiozitatea lui Parisi trebuia să fie satisfăcută.

„Cum a mers la sfârșit cu băiatul?”

„Marco Venturi credea că e încă în viață acel cămătar, a fost suficient să mă uit în ochii lui în timp ce îi spuneam că eram pe cale să-l băgăm la închisoare pe viață, pentru a înțelege, se temea de încă o extorcare de fonduri, era evident ... dar nu are nimic de-a face cu crima; tatăl s-a oferit să-l ajute și într-o zi i-a spus că problema a fost rezolvată, băiatul a crezut că datoria a fost plătită, în schimb ... ”

„Așa că mesajul, cel scris cu litere ziar, era adresat tatălui său? Lui Franco Venturi?”

„Da, acum sunt sigur.”

„De ce, totuși, l-a păstrat într-un sertar vizibil?”

„Vezi, Angelo ... sunt convins că bătrânul, acum deja șantajat, intrase într-un cerc destul de murdar, dar cu puţin timp în urmă trebuie să fi decis să iasă, astfel că, la scurt timp după această hotărâre, a început să lase mici urme ale testamentului său personal, împrăștiate un pic peste tot în speranța că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău, cineva ar fi reușit să le pună cap la cap.”

„Te referi, de asemenea, la enigmă?”

„Da, şi acela face parte din acest tot, continuu să mă întreb ce naiba ar putea însemna fraza aceea, « *DA TOCCO CELEBRE/ CU ATINGERE CELEBRĂ*», dar nu reuşesc să o asociez cu nimic ... ai vreo idee, Angelo?”

„Bâjbâi în întuneric şi eu, mă gândisem la un tablou sau ceva artistic, dar în cele din urmă nu ... acum ce ai de gând să faci?”

„Venturi era chemat la telefonul ascuns mereu din locuri diferite, sunt toate baruri sau restaurante din Castelli Romani; m-am gândit să le iau la rând pe toate, începând cu cel din Grottaferrata, de unde s-a făcut ultimul apel.”

„Cercetarea va lua mult timp ...”

„De fapt, din acest motiv am decis să merg după masa de prânz, vream să întâlnesc atât pe Rosi cât şi pe Marco Venturi pentru a merge pe urmele acelui apel.”

„Ascultă, Vincent, azi este rândul meu să plătesc, îţi spun de-acum ... comand şi două cafele?”

„Da, pentru mine...”

„Concentrată, știu deja, Vincent.”

Primul bar pe care vreau să-l viziteze era situat chiar în centrul istoric din Grottaferrata, la volanul masinii de serviciu se afla Venditti, pe care îl dorise cu el Germano pentru acea ieşire.

„Iată-ne, locul este acela, de îndată ce poţi, parchează.”

„Ok , domnule comisar.”

Abia intraţi, cei doi polițiști s-au oprit aproape de casă, în spatele căreia era un om după șaizeci de ani care părea a fi proprietarul.

Când fluxul de clienţi se diminuă pentru câteva minute Germano profită şi se prezentă, aratând insigna.

„Bună dimineața, numele meu este Germano, sunt un comisar de poliție , aş dori să vorbesc cu proprietarul.”

„Sunt eu, spuneţi-mi, vă rog.”

„Trebuie să vorbesc în privat.”

„Bine, aşteptaţi să îmi scot șorțul ... putem merge în colțul de acolo, nu ne va deranja nimeni.”

Odată ce cei trei au luat loc într-o cameră mică obţinută dintr-un colţ al localului transformat, probabil, folosită pentru jocuri nelegale, Germano reluă de unde rămăsese.

„Care este numele dumneavoastră, mă scuzaţi?”

„Giovanni, Giovanni Cerchi.”

„Ascultaţi, domnule Cerchi, cercetăm o problemă destul de serioasă și avem absolut nevoie să vorbim cu o persoană, un bărbat sau o femeie care pe 16 mai, cu câteva zile în urmă, la 10:14 a făcut un apel telefonic de la barul dumneavoastră; apelul telefonic a durat câteva minute... și câteva informații în plus ne-ar fi foarte utile.”

Giovanni Cerchi începu să încrunte sprâncenele, devenind atent; după aproximativ douăzeci de secunde cum era de așteptat, proprietarul barului îi spuse comisarului că era imposibil să-și amintească ceva atât de detaliat întâmplat cu zile înainte, dar Germano nu se pierdu cu firea.

„Ascultaţi, domnule Cerchi, este important să ne spuneţi dacă ştiţi sau vă aduceţi aminte de ceva, ne puteţi comunica cum credeţi de cuviință, nu avem intenția să vă punem în pericol.”

„Problema este alta, domnule comisar, aici vin sute de oameni pe zi, unii folosesc telefonul, și eu îmi dau seama că l-au folosit numai atunci când vin la casă, ca să întrebe cât trebuie să plătească pentru conversaţie...”

„Domnule Cerchi, nu râdeţi de mine, am verificat lista de apeluri ale telefonului dumneavoastră, s-au făcut cel mult două apeluri pe zi, pe 16 mai a fost făcut doar unul, cel care ne interesează ... cum faceţi să nu vă amintiţi?”

„Vreau să-mi văd de treaba mea, domnule comisar, nu trag cu urechea în timp ce alţii vorbesc la telefon și...”

„Eu nu vă cer să-mi spuneţi ce au vorbit la acel apel, ce Dumnezeu, vă cer să vă amintiţi cum arăta cel care a venit să plătească apelul.”

„Nu știu ... pot încerca să întreb pe ceilalţi dacă mă puteți aștepta o secundă ... 16 mai, nu?”

„Da, aceea este ziua.”

Germano gândi că fumând o țigară şi-ar omorî timpul, dar de-acum era convins că pierdeau minute preţioase și ar trebui să încerce în altă parte, căci prima încercare eșuase.

Giovanni Cerchi la întoarcerea sa avea aerul unui om care avea ceva important de spus.

„Nimeni nu își amintește nimic, domnule comisar.”

„Îmi imaginasem, Cerchi...”

„Staţi puțin, fiul meu spune că de vreo două luni, a pus un computer în dulap, care înregistrează sau aşa ceva, așa că vrea să vorbească cu dumneavoastră, ca să vă explice mai bine.”

„Sunt aici pentru asta, spuneţi-i să vină.”

Băiatul în cauză nu părea să aibă nici douăzeci ani, dar după privire părea matur, atent, precum cei care îi plăceau lui Germano.

„Sunteţi într-adevăr polițiști?”

„Uită-te la legitimaţie! Crezi ca este falsă? Dacă asta crezi, cheamă poliția.”

„Pare adevărată ... tatal meu mi-a spus că trebuie să știți cine a folosit telefonul într-o anumită zi, asta e tot de ce aveţi nevoie?”

„Băiete, nu facem un film în care câştigă cine spune glume cât mai spontan, ok?”

„Ok, scuzaţi-mă, urmați-mă, poate că se poate face ceva.”

Băiatul îi conduse pe Venditti și Germano în interiorul încăperii mici, care se afla în partea din spate și era aproape invizibilă din exterior, pentru ca apoi să arate polițiştilor un laptop la care erau conectate patru camere de luat vederi, ale cărui imagini diferite erau împărțite în patru părți egale pe ecran.

„Vedeţi, domnule comisar ... înregistrăm totul, așa că, dacă se întâmplă un jaf, ştim deja pe cine să denunţăm.”

„Dar când am intrat nu am observat camerele...”

„Fiindcă le-am plasat în locuri potrivite; atunci, de ce zi aveţi nevoie?”

„16 mai.”

„La ce oră?”

„Zece și paisprezece minute dimineața.”

„Câteva secunde încă, are nevoie de puţin timp pentru a încărca filmările din memorie.”

Germano nu putea să-şi creadă ochilor, un om a fost filmat din două unghiuri diferite, pentru câteva secunde în timpul ședерii sale în bar; era totul acolo, în fața lor, momentul în care a intrat, secundele în care se afla în căutarea unui telefon și momentul în care s-a dus la casierie să plătească.

„Ascultă, băiete!”

„Spuneţi, domnule comisar!”

„Este posibil să avem o imagine mai clară? Și apoi să o scoţi la imprimantă?”

„Pentru imaginea pot face ceva, dar nu am imprimantă.”

„Poți să mi-o trimiți prin e-mail? O scot eu la imprimantă mai târziu.”

„Bineînțeles că pot, dar dacă vreţi acum fotografia, aţi putea să întrebaţi la cartolibreria de aici, pe partea dreaptă, dacă pot imprima imaginea în

cazul în care trimit un e-mail şi lor.”

„Bună idee, atunci eu mă duc să întreb aici, între timp tu lucrează la imagine.”

„Ok.”

Ceea ce a fost în măsură să facă tânărul l-a uimit pe comisar, care, odată ce a informat tânărul că putea trimite două e-mailuri, unul la poliție, iar celălalt la cartolibreria de alături, îl salută, mulțumindu-i din inimă.

În timp ce se întorcea la birou cu colegul său Venditti, comisarul nu îşi putu lua ochii de la acea imagine din fotografie a cărei față nu-i era în întregime necunoscută.

Reuniunea obişnuită de după-amiază a fost mutată la orele optsprezece, astfel încât toţi să poată termina activitățile care le fuseseră desemnate.

Primul care vorbi, ca de obicei, fu comisarul.

„Aceasta...”, spusel el, arătând spre fotografia distribuită anterior, „... este fotografia asasinului, faţa celui care a lăsat acele amprente pe paharul murdar de cianură, probabil persoana care a spionat în acea zi pe Parisi în vie, aceeași persoană care a șantajat pe bătrânul Venturi, forțându-l să efectueze călătorii de lungă durată cu maşina mortuară în Elveția”.

„Atunci, transportau ceva cu maşina?”

„Singurul lucru pe care ar putea să dorească cineva să-l ducă în Elveția, dragă Di Girolamo...”

„Bani.”

„Mulţi bani, deşi nu știu de unde proveneau, probabil din cămătărie, probabil era asociat chiar cu Gentile, sau din prostitutie, droguri nu știu, în orice caz, trebuie ţinut cont de faptul că omul nostru este foarte abil, deoarece până în prezent nu a mai fost prins.”

„Acum, cum acţionăm, domnule comisar?”

„Din păcate, mă tem că de data aceasta va trebui să vă cer tuturor să lucrați ore suplimentare, mă cunoașteţi și cred că știţi bine că am preferat întotdeauna lucru de calitate celui de cantitate, dar de data asta este diferit; camerele de luat vederi pe care le-am plasat în vie și care nu au filmat încă pe cineva care să încerce să intre, ne spun că poate acest cineva cineva a găsit deja ceea ce căuta în aceeași zi în care a dat peste Parisi sau că a renunțat, pentru că prea riscant. În ambele cazuri putem avea de a face cu un om pe fugă, care doreşte să se ascundă măcar pentru un timp, prin urmare nu putem pierde nici o secundă. Di Girolamo, tu și Pennino mergeţi în Grottaferrata, în filmat se vede omul luând-o la stânga cum a ieşit; intraţi

în toate magazinele care se află pe acea parte a drumului și controlaţi camerele lor de luat vederi, dacă le au...”

„Mai exact, ce căutăm?”

„Încercaţi să vă daţi seama de traseul pe care l-a făcut, poate putem afla în ce maşina a urcat, încercați să obţineţi măcar o urmă, o pistă de urmat.”

„Cu informatorii cum procedăm?”

„Pentru moment niciun informator, Angelo, practic nu știm în ce mediu umblă și poate riscăm să facem presiuni unde nu trebuie şi... și la urma urmei informaţiile nu vin numai la noi ... dar un lucru îl putem încerca.”

„Spune-mi, Vincent.”

„Tu și Fiorini mergeţi la cei care procură documente false, arătaţi fotografiile omului nostru și stoarceţi-i, dar numai dacă înțelegeţi că ascund ceva, dacă este necesar, aduceţi-i la secția de poliție, așa poate le vine memoria înapoi.”

„Ok, Vincent, am vreo două nume în minte la care să mergem mai întâi.”

„Amintiți-vă că omul nostru are nevoie de o maşină mortuară pentru a transporta toți banii pe care îi are, aşa că cine a fost folosit pentru obţinerea unui document fals nu va fi făcut ușor să vorbesacă.”

„Vom acţiona cu atenție.”

„Bine, aş vrea să o vizitez pe prietena mea, Gianna, vreau să-i arăt fotografia, între timp, Venditti, tu rămâi aici, în secția de poliție, e nevoie de cineva care să fie aici, pentru restul ... ne vom revedea toţi aici, la nouă seara, acum hai să mergem.”

Comisarul parcurse acei puţini kilometri care-l separau de apartamentul lui Gianna cu fața din fotografie încă întipărită în minte, în unele momente i se părea că semăna cu un vechi coleg de școală, în altele cu cineva care se învârtea prin cartierul său; de-a lungul străzii nu se putu abţine să observe fiecare persoană, că era bărbat, femeie sau copil, era ca și cum fiecare dintre ei avea ceva în comun cu asasinul și că, prin urmare, merita să fie privit mai atent, prin geamul lateral al mașinii sale.

După un timp, se convinse că se autosugestiona, nimic mai mult, în timp ce suna la interfon pe prietena sa, făcu un ultim efort de a îndepărta această sugestie.

„Cine este?”

„Sunt Vincent.”

„Urcă!”

Comisarul lăsă formalităţil de această dată şi încercă să treacă repede la subiect.

„Gianna, uita-te la această fotografie şi spune-mi dacă îți amintește de cineva.”

După câteva secunde de observare atentă, îi veni în minte un tip care lucrase cu tatăl său în urmă cu mulți ani care ar fi putut să-i semene celui din fotografie. Germano, nedorind să fie prea nepoliticos, acceptă cafeaua care îi fu oferită de prietena sa și se relaxă pentru câteva secunde, actualizând-o în legătură cu desfăşurarea anchetei și recenta conversația avută cu fratele său.

O jumătate de oră mai târziu, comisarul era din nou în mașina lui, în drum spre birou, când, dintr-o dată, faţa aceea începu să aibă şi o voce:

începu să aibă o voce: „... pentru mine a sosit timpul să plec...”

„Alo!”

„Angelo, sunt Vincent.”

„Nimic încă, peste...”

„Las-o baltă, du-te înapoi la secția de poliție și spune-i şi lui Di Girolamo, ne vedem acolo.”

„Ok Vincent, dar...”

„Hai, grăbește-te!”

Când intrară în biroul unui Germano radios fură toţi puţin surprinşi, văzându-l așa, şi fură şi mai mult atunci când le spuse că nu mai era nevoie de a investiga. Fu inspectorul Parisi, înconjurat de Di Girolamo, Venditti, Fiorini, Pennino, toţi cu ochii mari, a sparge gheața.

„Vincent!”

„Aşezaţivă!”

„De ce ne-ai chemat înapoi?”

„O secundă!”

Comisarul scoase o foaie dintr-unul din sertarele lui, punând-o în fața lui Parisi, care, între timp, luase deja loc în fața lui.

„Ce zici de asta? Este o cerere de paşaport.”

„Uită-te bine, dacă la această cerere adaugi fraza aceea, obţii soluția enigmei.”

Parisi continua să se uite la acea bucată de hârtie, aproape disecand-o, aşa cum, câteva momente mai târziu, făcea cu biletul, cel pe care scria: « *DA TOCCO CELEBRE /CU ATINGERE CELEBRĂ*», pentru a se întoarce din nou la fotografie, și apoi să le observe pe ambele în acelaşi timp. Dintr-

o dată totul fu clar; acea cerere, prezentată de un anumit Alberto De Cecco, conținea chiar în numele și în prenumele solicitantului, o anagrama a frazei « *DA TOCCO CELEBRE»*, acea enigmă era ultima indicaţie că bietul Venturi era pe urmele asasinului său.

Neîncrederea domnea în camera de comisarului, momente aproape suprarealiste, care au fost întrerupte de Di Girolamo.

„Deci, Venturi știa că urma să fie ucis?”

„Da, Giulio, știa.”

„Cum putea să fie atât de sigur?”

„Din păcate, atunci când nu mai vrei să te pui la dispoziția unor anumite persoane ţi se poate întâmpla asta, Venturi știa, dar poate că a sperat până în ultima clipă că lucrurile ar putea fi rezolvate fără dramă, dar greșea.”

„Ce oameni, Vincent!”

„Acest lucru ne va fi explicat direct de De Cecco, atunci când va veni”.

„Cum vine asta când vine?”

„Nu vreau ca vreunul dintre noi să rişte, în seara asta îl lăsăm la el acasă, dar supravegheat, iar mâine îi va telefona Angelo.”

„Un apel telefonic? Și ce-i spun?”

„Că pașaportul este gata, că poate veni să-l ia când vrea... nu putem face altfel, este foarte probabil să aibă arme în casă și dacă îşi dă seama că e pe cale de a ajunge la închisoare, ar putea începe să tragă, așa că vom fi nevoiți să-l omorîm, sperând în acelaşi timp să nu împuşte pe vreunul dintre noi; nu vreau să mai văd oameni morți și atunci când va veni pe ușa aia va fi dezarmat, cu siguranță nu va risca să-şi distrugă exilul de aur, credeţi-mă.”

„Poate că ai dreptate tu, Vincent.”

„Ei bine, între timp, să începem cu marcarea electronică și restul, de îndată ce vom avea confirmarea că s-a întors acasă vom avertiza echipa Mobilă, aşa că va fi păzit ca niciodată, nu vă faceți griji.”

May 28, stația de poliție
08:00 dimineaţa

„Pot intra, Vincent?”

„Te rog, Angelo!”

„Am făcut cum ai spus, am sunat acum două minute spunând că pașaportul era gata, am încercat să justific ora, spunându-i că știam că era liber numai dimineața devreme și ...”

„Ce a spus?”

„Îşi amintea de tine, Vincent, îţi mulțumeşte că nu ai uitat că nu se poate duce târziu la muncă; peste puţin, vine.”

„Bine, să punem agenți în civil aici afară precum și în interior, aproape de biroul meu, este mereu vorba despre cineva care ucide cu sânge rece, nu se știe niciodată...”

„Bine, cum ajunge, ţi-l trimit.”

Aşteptarea lui Germano a durat o jumătate de oră, timp în care comisarul reciti anumite pasaje ale anchetei dintr-o perspectivă diferită; atunci când De Cecco trecut în cele din urmă pragul, Germano era aşezat comod pe scaun, răsfoind un ziar de sport.

„Bună dimineața, De Cecco!”

„Bună dimineața, dle comisar, vă mulțumesc fiindcă m-aţi chemat atât de devreme, așa pot lua pașaportul și apoi mă pot duce la muncă.”

„Aşteaptă, De Cecco, nu prea am chef de muncă în această dimineață, să bem o cafea în timpul în care dincolo termină de validare pașaportul.”

Germano scotoci în dulap pentru câteva secunde după cafea, dar încetă imediat și reluă conversația.

„Bine, acum vom bea cafea la bar și gata, doar un singur lucru ... în cererea ta a rămas gol spațiul în care trebuia scris locul de muncă, munca pe care o faci.”

„Voi... voi fi uitat.”

„Mărturisesc că aş fi vrut să umplu acel spaţiu pentru tine, dar nu mi-am putut da seama ce lucrezi.”

În acest moment empatia dintre cei doi au început să se dizolve.

„Sunt angajat la o casă financiară și...”

„Faci şi altceva, însă...”, Germano, ca măsură de precauție, pusese Beretta lui lângă birou, gata de utilizare.

„Dar nu, domnule comisar...”

„Ok, ascultă, vrei să bem măcar un pahar? Ar trebui să fi rămas în dulap un pic de Amaretto... îţi place acest lichior, nu?

„Dda...”

„S-a terminat, ce păcat, vezi dragă De Cecco, aş avea atât de multe întrebări pentru tine, că nici măcar nu știu de unde să încep.”

Alberto De Cecco se întreba dacă nu era nimic mai mult decât un bluf, nimic mai mult decât o încercare disperată de a-l face să cadă într-o capcană, dar comisarul știa asta și, intuind ce trecea prin mintea acelui băiat, nu vru să-i dea speranțe false.

„Mişcare inteligentă cu cianura ... pot să te întreb dacă ai pus intenţionat mai puțin? Mai puțin de cât este nevoie pentru a ucide un om vreau să spun, poate în speranța că ar fi fost confundat cu un atac de cord ... sau ai calculat greșit?”

De acum băiatul nu mai dădea niciun răspuns, se uita împietrit la comisarul ce îşi continua monologul.

„Tu îl şantajai, nu? L-ai văzut omorându-l pe Gentile? Ai cui erau banii pe care îi duceai în Elveția cu carul mortuar? De unde proveneau? Răspunde! Trebuie să spun că aţi fost foarte inteligenţi când aţi folosit telefoanele de la diferite baruri și acela al lui Rosi ca să comunicaţi ... telefonul acela îl căutai când ai văzut pe colegul meu venind în via bătrânului? Ce te-a apucat? Ai devenit mut...”

Faţa lui De Cecco de-acum devenise palidă, mai degrabă din cauza neîncrederii decât a remuşcărilor, gândi comisarul.

„Greșeala ta a fost aceea de a-l subestima pe Venturi, Franco înțelesese că voiai să-l omori, așa că o lăsat pestte tot indicii care duc la tine, şi cu una din enigmele rebusistice ale lui ... apropo, nu îţi face iluzii, avem amprentele tale pe paharul care conţine urme de cianură, cel pe care ai văzut că a fost luat de colegul meu; încă nu am putut face o comparație, dar știu că sunt ale tle, nu-i așa De Cecco?”

„Cum aţi făcut?”

„Un pic de noroc, după cum știi că trebuie să-l cauţi, și noi ne-am dus să-l căutăm, a fost de asemenea foarte inteligentă tentativa de a cere pașaportul adevărat, ca să fugi, pentru ca apoi să faci rost de unul fals liniştit; ce s-a întâmplat De Cecco? Ţi-a fost frică să contactezi clasicii delincvenţi, temându-te că te puteam prinde datorită vreunui informator, nu-i așa?”

„Cât doriţi să continuaţi, domnule comisar?”

„Sunt aproape gata, dar afară este un colonel de la garda de finanţă care te așteaptă, este curios să știe de unde proveneau banii pe care de obicei îi

trimiteaţi în Elveția. Vrei un sfat? Colaborează, crede-mă, nu te afli într-o astfel de poziţie încât să-ţi poţi permite să stai cu gura închisă.”

Câteva clipe mai târziu, printr-o glumă curioasă a destinului, se reprezentă scena care îi văzuse ca protagonişti cu câteva zile înainte, cu De Cecco în faţă care se pregătea să părăsească biroul comisarului iar el, Germano, care îl conducea, bătându-l pe spate din când în când, dorindu-i noroc bun.

Coasta Amalfi, doi iunie 2012

„Alo!”

„Bună, Vincent, sunt Gianna.”

„Hei! Ce mai faci?”

„Mai bine, te-am sunat pentru că am câteva zile libere și aş reveni pe coastă, este atât de frumos; și apoi eu îți datorez o cină.”

„Vom fi fericiți dacă vii, spune-mi dacă...”

„Nu vreau să te deranjez din nou, Vincent, dar vream să te întreb dacă îmi poţi recomanda un loc bun pentru a sta.”

„Ţi-am vorbit deja despre acel prieten al meu, se numește Massimo Casaburi? Are o mică pensiune aici, în Cetara, se numeşte Il Glicine, sună-l și du-te la el.”

„Îl sun imediat, dar de data aceasta suntem în doi...”

„Ha, ha, bine, sunt curios să-l cunosc!”

„Știi cum sunt eu!”

„Atunci sună-mă când ajungi!”

„O voi face, pe curând, Vincent!”

Mulţumiri
tuturor persoanelor care au crezut
în mine în toți acești ani;
sper ca într-o zi să pot răsplăti această încredere.

Claudio

Pensiunea *Il Glicine* citată din apropierea localităţii *Cetara . de fapt există, precum și proprietarul, Massimo Casaburi*.

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai sunt cruciale pentru orice autor de succes. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsaţi un comentariu, chiar dacă ne lăsaţi doar un rând sau două şi spuneţi-le prietenilor dumneavoastră despre ea. Veţi ajuta astfel autorul să vă ofere noi titluri şi le veţi da ocazia şi altora să se bucure de carte.

Vă mulţumim mult pentru sprijinul dumneavoastră !

Sunteţi în căutarea unei noi lecturi excelente?

Cărţile tale în limba ta maternă!

Babelcube Books ajută cititorii să găsească lecturi excelente. Joacă rolul de mijlocitor, apropiindu-vă de următoarea dumneavoastră carte.

Colecţia noastră cuprinde cărţi produse la Babelcube, o piaţă online care conectează scriitori independenţi şi traducători şi distribuie cărţile lor în numeroase limbi din toată lumea. Cărţile pe care le vei găsi au fost traduse, aşa încât să puteţi găsi lecturi incitante în limba dumneavoastră maternă.

Suntem mândri să vă prezentăm cărţile lumii.

Daca vreţi să aflaţi mai multe despre cărţile noastre, răsfoiţi catalogul nostru, înscrieţi-vă la buletinul nostru informativ pentru a afla care sunt noile noastre apariţii şi vizitaţi site-ul nostru web la:

www.babelcubebooks.com